

Wetin dey happen: BBC Pidgin in West-Afrika

Anne Beltman
4185803
Bachelor Eindwerkstuk
BA Taalwetenschap
Universiteit Utrecht
1^e begeleider: dr. M. van den Berg
2de begeleider: dr. J. Zwarts
Aantal woorden: 17.250
Datum: 29/12/2017

Samenvatting

Sinds augustus 2017 zendt de BBC uit in Pidgin in West-Afrika. Dit is een opzienbarende beslissing, gezien de status van Pidgin in de regio. In dit onderzoek werd onderzocht hoe deze beslissing past binnen het taalbeleid van de BBC. Eerst is door middel van een literatuuronderzoek onderzocht wat het taalbeleid van de BBC is ten opzichte van het Engels en ten opzichte van andere talen. Verwacht werd dat het taalbeleid zeer prescriptief zou zijn, maar dit bleek niet te kloppen: het vooroorlogse beleid was inderdaad prescriptief, maar dit veranderde na de Tweede Wereldoorlog in een soepeler, non-prescriptief beleid. Vervolgens is door middel van een corpusonderzoek onderzocht welk Pidgin de BBC gebruikt: Nigeriaans Pidgin, Ghanees Pidgin, Kameroen Pidgin of een combinatie van deze talen. Uit een analyse van TMA-markeerders in negen artikelen van de BBC nieuwssite bleek dat de BBC een combinatie van de drie genoemde Pidgins gebruikt. Uit dit onderzoek kan geconcludeerd worden dat de beslissing om in Pidgin uit te zenden goed past binnen het taalbeleid van de BBC.

Inhoud

1.	Inleiding	5
2.	Onderzoeksopzet en achtergronden.....	7
3.	De BBC	10
3.1.	Geschiedenis van de BBC.....	10
3.2.	Het taalbeleid ten opzichte van het Engels	11
3.2.1.	Ideologie achter het beleid	11
3.2.2.	Advisory Committee on Spoken English	12
3.2.3.	BBC Pronunciation Unit	13
3.2.4.	Beleid ten opzichte van dialecten.....	14
3.2.5.	Verandering in het taalbeleid	14
3.3.	Het taalbeleid ten opzichte van andere talen	15
3.3.1.	Ontwikkeling van de BBC World Service.....	15
3.3.2.	Gebruik van officiële talen	17
4.	BBC Pidgin.....	18
4.1.	Inleiding	18
4.1.1.	Tijd, Aspect en Modaliteit.....	18
4.2.	Nigeriaans Pidgin	20
4.2.1.	Tijd	20
4.2.2.	Aspect	21
4.2.3.	Modaliteit	22
4.3.	Ghanees Pidgin	23
4.3.1.	Tijd	23
4.3.2.	Aspect	23
4.3.3.	Modaliteit	24
4.4.	Kameroen Pidgin.....	24
4.4.1.	Tijd	24
4.4.2.	Aspect	25
4.4.3.	Modaliteit	25
4.5.	Vergelijking van TMA in BBC nieuws-artikelen.....	26
5.	Discussie	28
6.	Conclusie.....	31
7.	Referenties	33
7.1.	Bronnen	33

	7.2. Literatuurverwijzingen.....	33
8.	Bijlagen	36
	Bijlage A. Geanalyseerde artikelen.....	36
	Bijlage B. Lijst met gloss-afkortingen.....	43

1. Inleiding

Op 21 augustus 2017 maakte de BBC wereldkundig dat de omroep vanaf dat moment in West-Afrika naast het Engels ook in het Pidgin zou uitzenden (“BBC starts Pidgin digital service for West Africa audiences”, 2017). Veel van de pidgins in West-Afrika zijn gebaseerd op het Engels, en worden gezien als non-standaard varianten van het Engels (Melchers & Shaw, 2011). Dat de BBC in een andere taal dan Engels uitzendt is niet nieuw, in 1939 werd al in Frans, Duits, Spaans, Italiaans en Portugees en Arabisch uitgezonden (The BBC story: 1930’s, z.j.). Het is echter wel nieuw dat de BBC uitzendt in een niet-standaard variant van het Engels. Dit is een opzienbarende beslissing, aangezien de BBC wordt geassocieerd met ‘correct’ Engels taalgebruik. Dit komt omdat de BBC al vroeg in haar bestaan zichzelf heeft geprofileerd als expert op het gebied van taal, en zo een rol kreeg als taalnormsteller en handhaver. Deze beslissing wordt echter nog interessanter gemaakt door het feit dat het Pidgin geen officiële taal is in de landen in de regio waarin het wordt gebruikt (Faraclas, 2013; Huber, 2013; Schröder, 2103). Betekent de keuze voor het uitzenden in het Pidgin een verandering in het taalbeleid van de BBC?

Het besluit van de BBC om uit te zenden in Pidgin kan grote gevolgen hebben voor de status en het aanzien van pidgin- en creooltalen in West Afrika. Zo wordt tegenwoordig op de Nederlandse Antillen het Papiamentu veel gebruikt in de media, wat heeft bijgedragen aan het verhoogde prestige van de taal (Velupillai, 2015). Ook in Suriname vond iets soortgelijks plaats: het Sranan Tongo, wat met behulp van de Zending en de Missie verder werd ontwikkeld tot schrijftaal, wordt steeds meer gebruikt in de media, en geniet (mede) daardoor nu meer status dan vroeger (Eersel, 1997).

Dat in deze landen creooltalen door de media worden gebruikt, en daardoor meer aanzien en status kregen, betekent natuurlijk niet dat dit ook in West-Afrika zal gebeuren. Desalniettemin zal deze beslissing van belang zijn voor de status van Pidgintalen in West-Afrika. De BBC is namelijk één van de belangrijkste politieke en culturele instituten in Engeland, en behoort het tot de meest invloedrijke en vertrouwde media organisaties in de wereld, met naar schatting 308 miljoen gebruikers wereldwijd (Mills, 2016). Hierdoor kan het met recht een invloedrijke organisatie genoemd worden. Als een instituut met zoveel aanzien en invloed als de BBC in het Pidgin gaat uitzenden, zou dit de status van de taal kunnen verhogen. Door deze taal te gebruiken in een domein waar over het algemeen talen met een hoog prestige worden gebruikt, geeft de BBC prestige aan het Pidgin en kan het mogelijk de attitude ten opzichte van de taal veranderen. Dit kan bijdragen aan de standaardisatie van Pidgin. Zoals Bell (2009) constateert, spelen uitgezonden media een belangrijk voorbeeld in standaardisatie. De taal van de media wordt namelijk gezien als de standaard en krijgt het bijbehorende prestige. Dit is te zien in Ethiopië, waar de media heeft bijgedragen aan het verspreiden van het Amharic als lingua franca (Bell, 2009).

Al deze factoren maken de beslissing om in Pidgin uit te zenden zeer interessant om te onderzoeken. In dit BA eindwerkstuk wordt onderzocht wat het taalbeleid was van de BBC door de jaren heen, welk Pidgin de BBC gebruikt en wat dit zegt over het taalbeleid. Betekent het uitzenden in Pidgin een breuk met het taalbeleid of is het juist een continuatie? Deze vragen staan centraal in dit onderzoek.

De hoofdvraag van dit onderzoek is: hoe past het uitzenden in Pidgin door de BBC in West-Afrika in het taalbeleid van de BBC? Dit wordt onderzocht aan de hand van drie onderzoeksvragen:

1. Wat is het taalbeleid van de BBC?
2. In welk Pidgin wordt er uitgezonden?
3. Wat zegt dit [uitzenden in Pidgin] over het taalbeleid van de BBC?

De hypothese is dat uit dit onderzoek blijkt dat de BBC vroeger zeer prescriptief was in haar taalbeleid, maar dat dit in de loop der jaren is veranderd. Zo werd er in 1926 een 'Advisory Committee on Spoken English' opgericht, met als taak te adviseren over de uitspraak van bestaande en nieuwe woorden en een standaard op te leggen (Schwyter, 2008). Na de Tweede Wereldoorlog is deze commissie echter veranderd in de 'BBC Pronunciation Unit', een unit die als taak heeft te zorgen voor een correcte uitspraak van o.a. plaatsnamen, maar zeer bewust geen uitspraak verplicht of oplegt (Sangster, 2008). Dit duidt op een verandering in het taalbeleid: in het begin was de BBC zeer prescriptief door het bepalen van de standaard, maar na verloop van tijd werden ze hier terughoudender in. Wat betreft de keuze voor een Pidgin wordt verwacht dat de BBC Nigeriaans Pidgin gebruikt. Dit is namelijk de Pidgin met de meeste sprekers in de regio (APiCS online). Bovendien heeft de site van de BBC in het pidgin (<https://www.bbc.com/pidgin>) knoppen met 'Nigeria', 'Africa' en 'World', wat erop wijst dat nieuws uit Nigeria wordt gezien als binnenlands nieuws. Dit zou alleen logisch zijn als de site in het Nigeriaans Pidgin zou zijn. Ook wordt er verwacht dat de beslissing om in Pidgin uit te zenden een breuk betekent met het taalbeleid van de BBC. Standaardtaal staat namelijk centraal in de BBC, en Pidgin is dat niet.

Dit eindwerkstuk is als volgt opgebouwd. In hoofdstuk 2 van dit eindwerkstuk wordt de theoretische achtergrond gegeven van waaruit dit onderzoek is uitgevoerd en geschreven en worden de onderzoeksmethodes uitgelicht en verantwoord. In hoofdstuk 3 wordt door middel van een literatuuronderzoek onderzocht wat het taalbeleid van de BBC is ten opzichte van het Engels en ten opzichten van andere talen, hoe dit beleid in de loop der tijd is veranderd en welke factoren en processen daarin een rol hebben gespeeld. In hoofdstuk 4 wordt door middel van een corpusonderzoek gekeken of de BBC in een bestaand Pidgin uitzendt of dat kenmerken van verschillende Pidgins worden gecombineerd. In hoofdstuk 5 wordt gediscussieerd over de uitkomsten van deze onderzoeken, en wordt bepaald of de beslissing om in het Pidgin uit te zenden wel of niet in het taalbeleid van de BBC past. In hoofdstuk 6 tenslotte worden de conclusies die uit dit onderzoek getrokken kunnen worden gepresenteerd.

2. Onderzoekopzet en achtergronden

Zoals kan worden opgemaakt uit de titel, ligt de focus van dit onderzoek op taalbeleid. Een gangbare definitie van taalbeleid is: 'an officially mandated set of rules for language use and form within a nation-state' (Spolsky, 2012). Binnen het veld van taalbeleid maakt Spolsky onderscheid tussen drie gerelateerde maar onafhankelijke componenten. Het eerste component is het daadwerkelijke taalgebruik van leden van de spraakgemeenschap: welke variëteit wordt gebruikt in welk domein, welke variant gebruiken zij met welke spraakpartner, etc. De tweede component bestaat uit de waarden die de leden van de spraakgemeenschap toewijzen aan elke variëteit en variant, en hun overtuigingen over het belang van deze waarden. Deze overtuigingen kunnen worden samengevoegd tot een taalideologie. De derde component is 'language planning', of zoals Spolsky liever zegt, 'language management'. Hiermee worden de pogingen van sommige leden van een spraakgemeenschap bedoeld, die (menen dat zij) autoriteit hebben over andere leden om hun taalgebruik aan te passen, bijvoorbeeld door het aanmoedigen of forceren van het gebruik van een andere variëteit of variant (Spolsky, 2012). Hierbij kan gedacht worden aan actiegroepen voor het behoud van de Nederlandse taal, of ingezonden brieven van lezers die een opinie hebben over bepaalde afwijkende varianten die zij om zich heen horen (zoals 'hun hebben').

Er zijn verschillende vormen van taalbeleid, die elk te maken hebben met een ander onderdeel van taal: corpus planning, status planning en planning omtrent taalverwerving. Corpus planning wordt gedefinieerd als: 'the activity of preparing a normative orthography, grammar, and dictionary for the guidance of writers and speakers in a non-homogeneous speech community' (Cassels Johnson, 2013). Dit gaat dus over het codificeren van bepaalde varianten, het toevoegen van nieuwe woorden aan een taal, etc. Status planning focust op de volgende vraag: 'how can a society best allocate functions and /or uses for particular languages?' (Cassels Johnson, 2013). Hiermee wordt bijvoorbeeld bedoeld welke taal in welk domein wordt gebruikt in een meertalige samenleving of pogingen om de status van een bepaalde minderheidstaal te verhogen. Planning omtrent taalverwerving tenslotte, gaat over het plannen van het aanleren van een bepaalde taal. Deze vorm van planning kijkt bijvoorbeeld naar het taalonderwijs (Cassels Johnson, 2013).

Deze vormen van taalbeleid gaan alle drie over de standaardvorm van de taal in het betreffende land, ook wel de standaardtaal genoemd. Er zijn meerdere definities van standaardtaal in omloop, zoals de volgende: 'a standard language is one which has minimal variation of form and maximal variation of function' (Milroy & Milroy, 2012). Deze definitie focust met name op de linguïstische kenmerken van standaardtaal, maar besteedt geen aandacht aan de sociale implicaties van standaardtaal. Spolsky geeft de volgende definitie/omschrijving: 'The standard version of a language is habitually granted higher status, it forms the basis for the official grammar, dictionary and spelling, and it is the version used for the codification of law, as well as for the educational system.' (Spolsky, 2012). Deze definitie omvat ook de sociale kenmerken van standaardtaal. In dit onderzoek wordt een combinatie van deze definities gebruikt: de standaard versie van een taal is de vorm met minimale variatie in vorm en maximale variatie in functie. Deze vorm heeft meestal hogere status verkregen, vormt de basis voor de officiële grammatica, lexicon en spelling en is de versie die wordt gebruikt als onderwijstaal.

Hoewel elk land een standaardtaal heeft, heeft niet elk land een officiële taal. De officiële taal van het land is de taal waarvan is vastgelegd (in de grondwet) dat het de taal van het land is (Spolsky, 2012). Deze taal wordt gebruikt in de communicatie door de overheid en in het onderwijs. Sommige

landen erkennen meerdere talen, zoals in Zuid-Afrika waar elf talen worden erkend als officiële taal. Andere landen, zoals de Verenigde Staten, hebben nergens vastgelegd wat de officiële taal van het land is (Meyerhoff, 2011).

Taalbeleid en taalplanning is vaak een kwestie van prestige: alleen talen die worden gezien als goed genoeg om de functies van de samenleving te dienen krijgen officiële steun. Standaardtalen hebben vaak een hoog prestige; deze talen worden geassocieerd met opwaartse sociale mobiliteit en hogere socio-economische klassen. Echter, de reden dat deze vormen van taal de standaardtaal werden, is dat ze geassocieerd werden met hoog prestige, en als standaardtaal krijgen ze hoog prestige en officiële steun van de overheid. Een van de manieren om erkenning te krijgen voor een taal met laag prestige is het standaardiseren van deze taal (Velupillai, 2015).

Het standaardiseren van een taal gebeurt volgens een bepaald proces. De eerste stap is selectie: het kiezen van een bepaalde (vorm van) taal als standaard. Deze keuze moet worden geaccepteerd door invloedrijke mensen, en wordt dan verspreid onder de bevolking. Dit gebeurt bijvoorbeeld via officiële communicatie en het onderwijs, maar ook door het discrimineren van gebruikers van andere vormen dan de standaard. De nieuwe taal wordt in steeds meer domeinen gebruikt. Als deze nieuwe standaard eenmaal is gevestigd, en de competitie heeft verslagen, moet de taal worden onderhouden. Er vindt ook codificatie plaats, er worden woordenboeken en grammatica's geschreven. Op dit punt in het proces vindt er steeds meer prescriptie plaats, waar bepaalde normen worden voorgeschreven. Deze laatste drie stappen, het onderhouden van de taal, de codificatie en de prescriptie, zullen blijven plaatsvinden zolang deze taal de standaardtaal is (Milroy & Milroy, 2013).

In veel landen wordt de taal die door de presentatoren van het nationale journaal wordt gebruikt gezien als standaardtaal. Dit gebeurt niet alleen in Engelstalige landen, zoals het Verenigd Koninkrijk of Nieuw Zeeland, maar ook in anderstalige landen, zoals het Franstalige deel van Canada. De media kan de status van een taal verhogen door in deze taal uit te zenden, zoals gebeurde in Ethiopië. In het proces van standaardisatie is de media dan ook van belang, ze hebben namelijk op meerdere manieren invloed op de standaardisatie van een taal. Ten eerste reflecteren de uitzendmedia de taalattitudes van een maatschappij in hun keuze voor een bepaalde taal. Vervolgens wordt deze standaardisatie uitgebreid, omdat de media bepaalde vormen kiezen en deze codificeren. Ten slotte wordt, door het gebruik van deze vormen en standaardtaal in haar geheel, de standaard verder verspreid en het prestige verhoogd. Oftewel: 'media exerts a decisive influence not only on the spread of the national language, but also on the form in which it is ultimately accepted by the public.' (Bell, 2009).

In landen met een standaardtaal heerst ook vaak een 'Standard Language Ideology'. Dit is een ideologie die ervan uitgaat dat taal een correcte vorm heeft, de standaardvorm, en dat elke spreker ernaar moet streven om deze standaardvorm te gebruiken. Meestal is dit de vorm die wordt gesproken door de hoogopgeleide sprekers uit de hogere sociale klassen. Elke afwijking van deze standaard wordt gezien als 'slecht' (Melchers & Shaw, 2011). Deze ideologie is een voorbeeld van een taalattitude. Mensen vormen een mening over een persoon, gebaseerd op hun taalgebruik. Een attitude tegenover een bepaalde vorm van taal beïnvloedt hoe we de sprekers van deze vorm zien (Meyerhoff, 2011).

Een 'Standard Language Ideology' impliceert dat het land/de regio een standaardtaal heeft, en dus ook niet-standaard talen, zoals dialecten. Waar dialecten zijn vindt mogelijk ook 'dialect levelling' plaats: het geleidelijke verlies van kenmerkende variabelen. In feite gaan de dialecten steeds meer op elkaar lijken, want ze verliezen hun unieke kenmerken (Meyerhoff, 2011).

Philipson (1992) kwam als eerste met de term 'linguistic imperialism'. Hij doelt met deze term op het opleggen van een dominante taal aan een andere bevolkingsgroep en ziet dit als een uiting van zowel militaire als economische en politieke macht (Philipson, 1992). Deze term wordt vaak toegepast op de Engelse taal. Het gebruik van Engels in postkoloniale situaties, zo wordt beargumenteerd, is het directe resultaat van doelbewust beleid door de machthebbenden (het Britse Rijk), om de macht in eigen handen en in de handen van de Engelstalige elite te houden (Melchers & Shaw, 2011). Uiteraard zijn niet alleen de Engelsen schuldig aan taalimperialisme. Toen in 1876 de leerplicht werd ingevoerd in Suriname werden de kinderen verplicht Nederlands te leren, om van Suriname een Nederlands-Christelijke taal- en cultuurgemeenschap te maken. Het Nederlands werd deze kinderen opgelegd, terwijl het niet hun moedertaal was (Eersel, 1997).

De meningen over het Britse taalimperialisme zijn verdeeld. Zo zijn er ook wetenschappers die het niet eens zijn met de opvatting dat het Engels is opgelegd in de toenmalige koloniën: 'the implicit assumption that English is being pushed and has been imposed on speakers of other languages deliberately turns out to be mistaken' (Schneider, 2011). Tijdens het kolonialisme was het beleid in veel koloniën niet dat de inheemse bewoning het Engels werd opgelegd, maar het werd ze juist onthouden. Kennis van het Engels werd gezien als een waardevol instrument. Alleen de lokale, loyale elite kreeg het Engels onderwezen, zodat zij trouw bleven aan de Britse regering (Schneider, 2011).

In dit onderzoek worden verschillende onderzoeksmethoden gecombineerd. Ten eerste wordt door middel van een literatuuronderzoek een historisch overzicht gegeven van het taalbeleid van de BBC. Hierbij wordt gebruik gemaakt van zowel externe bronnen; boeken en artikelen geschreven door mensen buiten de BBC, als van interne bronnen; boeken en artikelen geschreven door mensen die werkzaam zijn (geweest) voor de BBC. Samen geven deze bronnen een goed overzicht van het taalbeleid.

Ten tweede wordt door middel van een corpusonderzoek onderzocht of de BBC in een bestaand Pidgin uitzendt of dat kenmerken van verschillende Pidgins worden gecombineerd. Om dit te bewerkstelligen wordt onderzocht welke markeerders Nigeriaans Pidgin, Ghanees Pidgin en Kameroen gebruiken om tijd, modaliteit en aspect (TMA) aan te duiden. Er is voor deze kenmerken gekozen omdat dit kenmerken zijn die in de meeste Pidgin- en Creooltalen voorkomen, en die vaak van elkaar verschillen (Singler, 1990). Vervolgens wordt een corpus gevormd, bestaande uit artikelen van de BBC nieuwssite in het Pidgin (<https://www.bbc.com/pidgin>). Dit corpus bestaat uit negen artikelen, drie artikelen van de pagina 'Nigeria', drie artikelen van de pagina 'Africa' en drie artikelen van de pagina 'World'. Op deze manier komen ook onderwerpen buiten Nigeria aan bod. De gekozen artikelen variëren in lengte, maar zijn zo gekozen opdat er van elke pagina ten minste 800 woorden aan tekst is, zodat er genoeg materiaal is om te analyseren. De gekozen artikelen gaan elk over politieke onderwerpen, waardoor het taalgebruik in de artikelen soortgelijk is, en de artikelen goed te vergelijken zijn. Elk artikel is geschreven tussen 8 en 11 november 2017. De artikelen zijn te vinden in bijlage A. Per artikel is gekeken welk van de beschreven TMA-markeerders aanwezig zijn. Op basis hiervan wordt een conclusie getrokken over welk Pidgin door de BBC wordt gebruikt.

3. De BBC

3.1. Geschiedenis van de BBC

De British Broadcasting Company (BBC) werd op 18 oktober 1922 opgericht door een groep radio-fabrikanten onder leiding van John Reith. De dagelijkse uitzendingen begonnen op 14 november 1922, en binnen een jaar zond de BBC een gevarieerd programma uit, met onder meer concerten, toneelstukken en praatprogramma's. Dit programma breidde zich steeds meer uit, totdat 'luisteren naar de radio' een sociaal en cultureel fenomeen was geworden. De radio was inmiddels ook een nieuwe manier van massa communicatie. Zo werd dit medium in 1924 gebruikt door Koning George om zijn onderdanen toe te spreken. In 1927 kreeg de BBC zijn eerste 'Royal Charter', een document waarin de Engelse koning bepaalde rechten toekent aan een stad, universiteit of bedrijf, en werd de naam veranderd naar British Broadcasting Corporation (BBC) ('The BBC story: 1920's, z.j.).

Niet alleen in Engeland werd de radio een veelgebruikt medium, maar ook in de rest van Europa. In 1938 begon de BBC met het uitzenden in andere Europese landen en ook in andere talen dan het Engels. De eerste andere taal waarin werd uitgezonden was Arabisch, in 1939 kwamen daar Frans, Duits, Spaans, Italiaans en Portugees bij (The BBC story: 1930's, z.j.). Tegen het eind van de Tweede Wereldoorlog zond de BBC uit in 40 talen (The BBC story: 1940's, z.j.).

Vanaf de kroning van Koningin Elizabeth in 1953, die door de BBC live werd uitgezonden op televisie, werd de televisie een steeds populairder medium. Het monopolie van de BBC op radio en tv eindigde in 1955, met de lancering van ITV, een ander bedrijf wat televisieprogramma's uitzond. Door nieuwe, innovatieve televisieprogramma's te creëren, kreeg de BBC zijn machtspositie weer terug ('The BBC story: 1950's, z.j.). In de jaren 60 werd deze machtspositie versterkt, door zowel populaire programma's als *Doctor Who* als technologische ontwikkelingen waardoor beelden uit de V.S. uitgezonden konden worden. In 1967 werd het eerste lokale radiostation opgericht, binnen enkele jaren waren er 20, verspreid over Engeland (The BBC story: 1960's, z.j.). In de jaren 70 werden er diverse controversiële programma's uitgezonden, zoals *Yesterday's Men*, en de Britse overheid poogde om de BBC deze programma's te laten schrappen. De BBC weigerde echter hieraan gehoor te geven, en behield zo haar onafhankelijkheid. (The BBC story: 1970's, z.j.). De opkomst van de videocamera en de toename van competitie in de jaren 80 deed de positie van de BBC wankelen. Om dit tekort op te vullen, werden alle commerciële activiteiten ondergebracht bij BBC Worldwide. De verkoop van programma's, boeken en tijdschriften leverde zoveel op dat de BBC weer kon investeren in nieuwe ondernemingen (The BBC story: 1980's, z.j.). Door de Broadcasting Act van 1990 was de BBC niet meer compleet onafhankelijk. Het werd vanaf nu verplicht om ten minste 25% van alle programma's te laten ontwikkelen door mensen van buiten de BBC. Ook werden de rechten op een aantal nationale sportevenementen opgeschort (The BBC story: 1990's, z.j.).

De 21ste eeuw werd gekenmerkt door technologische vooruitgangen. Door de opkomst van het internet werd de BBC gedwongen om zijn inhoud ook digitaal aan te bieden. In 2002 werden 6 digitale tv-kanalen en 4 radiozenders uitgebracht. Voor kinderen werden er aparte tv-kanalen opgericht. Oude programma's werden in een nieuw jasje gestoken en opnieuw uitgebracht, zoals *Doctor Who* en *Top Gear*, en met programma's als *Sherlock*, *Call the midwife* en *The Great British Bake-off* bereikte de BBC wereldwijde populariteit. Door een aantal schandalen, onder andere een verzonnen Irak-dossier en een van seksueel misbruik betichte DJ, was het vertrouwen van de bevolking in de BBC geschaad. De BBC trof intern maatregelen, maar de overheid vond dit niet

genoeg. In 2017 werd het bestuur van de BBC veranderd: vanaf dit moment werd de BBC niet langer gereguleerd door een BBC-geassocieerd bureau, maar door het Office of Communications van de Britse overheid. De onafhankelijkheid van de BBC is hierdoor voor een groot deel verloren gegaan ((The BBC story: 2000's, z.j.).

Ondanks deze schandalen, is de BBC tegenwoordig één van de belangrijkste politieke en culturele instituten in Engeland, en behoort het tot de meest invloedrijke en vertrouwde media organisaties in de wereld. Naar schatting heeft het zo'n 308 miljoen gebruikers wereldwijd, en maakt elke inwoner van Engeland gebruik van één van de vele diensten die het bedrijf aanbiedt: radio, televisie of de vele online diensten (Mills, 2016).

3.2. Het taalbeleid ten opzichte van het Engels

3.2.1. Ideologie achter het beleid

John Reith, een van de oprichters, omschreef het doel van de BBC als volgt: 'The Broadcasting Service should bring into the greatest possible number of homes in the fullest degree all that is best in every department of human knowledge, endeavour and achievement' (Potter, 2012). Hij was van mening dat het de taak was van de BBC om 'culturele standaarden' te zetten, i.e. bepalen wat goed en geschikt was om uit te zenden. Mocht het publiek dit in eerste instantie niet waarderen, dan zouden ze dit leren te waarderen door voortdurende blootstelling. Op deze manier werd het publiek als het ware onderwezen in de cultuur van het land. Reith zag de BBC als een beschermer van de Engelse cultuur, en deze visie is onderdeel geworden van de ideologie van de BBC (Potter, 2012).

Deze ideologie was niet alleen gefocust op cultuur, maar ook op taal. Toen de BBC werd opgericht, in het begin van de jaren 20, heerste in Engeland de 'Standard Language Ideology'. Dit had tot gevolg dat er veel belang werd gehecht aan het aanleren van een 'correcte' uitspraak op scholen. Onder correcte uitspraak werd Received Pronunciation (RP) verstaan, het accent dat wordt geassocieerd met een hoge sociale status (Trudgill, 1999). De BBC had op dat moment al de zelfopgelegde positie van 'leraar' op cultureel gebied, dus het is niet verrassend dat er van de BBC de uitspraak werd verwacht die werd gezien als 'meest correct': RP. Dat de BBC zichzelf zag als culturele leraar wordt duidelijk uit de quote van Reith in de paragraaf hierboven. Le Queux, een invloedrijke schrijver uit die tijd, schreef in de Radio Times (het weekblad van de BBC over de radio programma's) 'In England, such slipshod broadcasting [as in the US] is unknown. We look upon our announcers as teachers. And they are.' (Le Queux, 1924).

De BBC was zich hiervan bewust, en nam dit op in haar ideologie: 'it is an inspiring idea that henceforth the voice that addresses millions, often on commonplace topics, shall come to be recognised as an exponent of the purest English [...] surmounting all the inevitable differences of dialect – Southern, Midland and Northern alike – might our wireless voice become the unlocalised and invisible paragon of English Speech.' (Bridges in Mugglestone, 2008). Net als met cultuur werd hier een paradigma opgesteld van 'beneficial emulation'. Als de BBC het goede voorbeeld zou geven, zo werd gedacht, zouden luisteraars dit vanzelf leren waarderen en uiteindelijk ook aanleren (Mugglestone, 2008).

Reith (in Pointon, 1988) zegt hier het volgende over:

“We have made a special effort to secure in our various stations men who, in the presentation of programme items, the reading of news bulletins and so on, can be relied upon to employ the correct pronunciations of the English tongue. (...) I have frequently heard that disputes as to the right pronunciation of words have been settled by reference to the manner in which they have been spoken on the wireless.”

Uit dit fragment, geschreven in 1924, blijkt hoe Reith over de voorbeeldfunctie van de BBC dacht. Hij claimde zelfs bewijs te hebben dat de uitspraak zoals gebruikt door de radiopresentatoren werd gezien als de correcte uitspraak. Naar aanleiding hiervan focuste de BBC zich meer op taal. Er werden programma's uitgezonden over 'Good English' en de functie-eisen voor nieuwe omroepers werden aangevuld met 'good articulation and accurate pronunciation' (Mugglestone, 2008). Op deze manier, hoopte Reith, zouden de 'travesties of pronunciation' die hij tegenkwam in het dagelijks leven worden geëlimineerd. Lloyd James, een invloedrijk persoon in de beginjaren van de BBC, betoogde het standaardiseren van taal door de transmissie van een autoritaire norm van spraak. Hij wilde dat de radio zou doen voor standaard uitspraak wat de drukpers deed voor spelling: 'The fifteenth century saw the birth of the printing press; the twentieth century sees the birth of the speaking press [...], which may fix the shape of our aural language, and it will tend to standardize our pronunciation' (Lloyd James in Mugglestone, 2008). Reith en Lloyd James zagen voor zich hoe de BBC een nieuwe standaard zou zetten, en zou afrekenen met regionale variatie en geografische identiteitsmarkeerders (Mugglestone, 2008). Hoewel werd toegegeven dat het lastig was om in concrete termen duidelijk te maken wat precies de invloed was van de BBC op de standaardisatie, bleven de twee mannen volhouden dat er wel degelijk sprake was van een invloed: 'there is an influence, and a great one. [...] Children in particular have acquired the habit of copying the announcer's articulation, this has been observed by their teachers' (Reith in Schwyter, 2008). Later bleek dat deze claim zeer waarschijnlijk onterecht was. Blootstelling aan andere dialecten via massa media is namelijk niet genoeg om taalkundige eigenschappen te verspreiden tussen groepen. 'As accomodation seems the most likely explanation for the spread of linguistic features from speaker to speaker, that is the conscious or unconscious convergence of a speaker to the speech of his/her interlocutors, face-to-face contact is obviously a prerequisite for linguistic diffusion to take place. It is thus clear that the electronic media are not very instrumental in the diffusion of linguistic innovations, in spite of widespread popular notions to the contrary.' De kans dat de BBC daadwerkelijk verantwoordelijk was voor verandering in het taalgebruik van hun publiek is zeer klein, maar deze ontdekking kwam pas geruime tijd na het overlijden van Reith (Schwyter, 2008).

3.2.2. Advisory Committee on Spoken English

In 1926 werd de 'Advisory Committee on Spoken English' opgericht. De oorspronkelijke functie van deze commissie was om de omroepers te adviseren hoe bepaalde woorden, waarvan de uitspraak omstreden was, uitgesproken moesten worden. Met omstreden wordt bedoeld dat er in hoogopgeleide kringen discussie was over de uitspraak van het desbetreffende woord. Het woord 'Advisory' in de naam van de commissie is echter een eufemisme, omroepers werden namelijk verplicht het advies van de commissie op te volgen (Pointon, 1988). Tijdens de eerste vergadering van de commissie werd het doel als volgt vastgesteld: 'The Company will refer to this committee for advice on the pronunciation of new words or imports from foreign languages which are becoming acclimatized' (Schwyter, 2008).

De commissie besloot al in een van de eerste vergaderingen dat het de woorden waarover het een besluit had genomen zou publiceren in de krant, opdat lezers van dit besluit kennis konden nemen. Naast publicatie in de krant werden de woordenlijsten ook als aparte pamfletten uitgegeven. In 1928 werd *Broadcast English I* uitgegeven, een gids met daarin 332 woorden en het advies van de Advisory Committee over de uitspraak van deze woorden. In de jaren erna werden meer titels in de reeks *Broadcast English* uitgebracht, over Engelse en buitenlandse plaatsnamen en Britse familienamen. Deze worden al enige tijd niet meer uitgegeven, maar in 1971 werd een *BBC Pronouncing Dictionary of British Names* uitgebracht, een boek wat de *Broadcast English* reeks samenvoegde en nieuwe namen toevoegde (Pointin, 1988).

De Advisory Committee werd opgeschort toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak, maar tot die tijd bleef het ongeveer dezelfde taken uitvoeren: discussiëren over ‘omstreden’ woorden en het publiceren en herzien van de *Broadcast English* reeks. Er waren echter wel wat veranderingen in zowel de samenstelling als het beleid van de commissie, omdat het functioneren van de commissie niet naar wens was. Zo werden er in 1935 meer leden toegelaten en werd een speciale sub-commissie gevormd, bestaande uit experts op het gebied van linguïstiek en fonetiek. Ook werd besloten om het International Phonetic Alphabet (IPA) te gebruiken om de beslissing van de commissie over te brengen aan zowel de omroepers als het publiek. Deze veranderingen hadden als doel om het strikte prescriptivisme dat Reith stimuleerde in 1924 af te zwakken. Tegen het eind van de jaren 30 werd duidelijk wat het grote probleem was van de commissie: er is variatie in taal, uitspraak is moeilijk te vast te stellen en slechts weinig mensen spreken RP of wensen RP te spreken. Met het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog in 1939 werd de Advisory Committee stilgelegd, na de oorlog is de commissie niet in ere hersteld maar definitief ontbonden (Schwyter, 2008).

3.2.3. BBC Pronunciation Unit

De Advisory Committee werd opgevolgd door de BBC Pronunciation Unit. De taak van de Pronunciation Unit is om onderzoek te doen naar en advies te geven over de uitspraak van elk woord, naam of frase in elke taal zoals nodig is voor elk persoon binnen de BBC.

“Today, the BBC Pronunciation Research Unit employs ‘three highly educated experts’, whose primary concern still (and only) is consistent and accurate pronunciation – rather than the promotion of a particular accent or even a single pronunciation of common words with ‘rival forms’ – of place and personal names, names of drugs and diseases, planets, festivals, publications, and so on – in short, all types of proper names or phrases, from any language, that BBC staff need to say before the microphone.” (Sangster, in Schwyter, 2008).

Zoals bovenstaand citaat duidelijk maakt houdt de Pronunciation Unit zich, in tegenstelling tot de Advisory Committee, niet bezig met het stimuleren het gebruik van RP. Ook wordt er geen bepaalde uitspraak verplicht gesteld aan de omroepers, maar wordt er advies gegeven over de uitspraak van nieuwe, onbekende of geleende woorden. Dit gebeurt op initiatief van de omroeper, als iemand twijfelt over een bepaalde uitspraak kan hij/zij de Pronunciation Unit raadplegen. De Pronunciation Unit zal echter nooit een bepaalde uitspraak opleggen (Sangster, 2008). Dit is een breuk in het beleid. Waar eerst de BBC zichzelf een positie als leraar in correct taalgebruik aan had gemeten, de omroepers strikt RP moesten spreken en de Advisory Committee de uitspraak voorschreef, kwam er met de komst van de Pronunciation Unit ruimte voor accenten en verdween het idee dat de BBC het

publiek moest onderwijzen wat betreft de uitspraak van woorden. Er werd niet langer ongevraagd een bepaalde uitspraak voorgeschreven, maar er werd advies gegeven als daar vraag naar was.

Ook publiceert de Pronunciation Unit een soortgelijke reeks als De *Broadcast English* serie, de *Pronunciation Guides*. Deze gidsen bevatten lijsten met namen - in categorieën zoals componisten, zangers, Britse M.P.s en namen van voetbal teams – en hoe de Pronunciation Unit adviseert om ze uit te spreken (Pointon, 1988). Alle adviezen van de Pronunciation Unit worden verzameld in een database, die het personeel van de BBC kan raadplegen. Ook woorden waarvan de uitspraak door de Advisory Committee is vastgesteld zitten in deze database (Sangster, 2008).

3.2.4. Beleid ten opzichte van dialecten

Zoals hierboven is uitgelegd, heerste er een voorkeur voor standaardtaal bij de BBC. Uit deze voorkeur blijkt ook de afkeur voor dialecten. Het zou volstrekt ondenkbaar zijn om een omroeper uit te laten zenden die géén RP sprak. Deze eis werd zelfs in vacatures voor nieuwe omroepers genoemd (Mugglestone, 2008). Toen in de Tweede Wereldoorlog een omroeper uit Yorkshire het nieuws presenteerde, kwam er een storm van kritiek vanwege zijn accent: ‘the news needed to be pukka, delivered without accent and without inflection. [...] Correctness was crucial’ (Elmes, 2015). Hoewel in de na-oorlogse periode er geen sprake meer was van de eis dat omroepers RP moesten spreken, leidde dit niet tot omroepers met sterke dialecten.

Dat deze afkeur voor dialecten inmiddels verleden tijd is, blijkt uit twee belangrijke projecten die allebei in de afgelopen vijftien jaar zijn opgezet (Elmes, 2015). Ten eerste werd het programma ‘The Routes of English’ uitgezonden. Dit was een historisch overzicht van 1000 jaar gesproken Engels, van Aelfric’s *Colloquy* tot hedendaags Engels. Het eerste deel van dit programma werd gevolgd door een tweede deel, over Engels in andere continenten. Ook was er aandacht voor dialecten in het thuisland (Elmes, 2015).

In 2005 werd begonnen met het project *Voices*. In meer dan 320 locaties verspreid over het Verenigd Koninkrijk werden mensen van verschillende geslachten, leeftijden, rassen en sociale klassen geïnterviewd. Door middel van een speciale vragenlijst konden interviewers het gesprek een bepaalde kant op sturen, om het spreken van bepaalde woorden uit te lokken. Op deze manier werd een gigantische database met geluidsfragmenten ontwikkeld, van sprekers uit alle hoeken van het land, en uit elk land van het koninkrijk. Op basis van dit project werden allerlei radio programma’s gemaakt, maar ook werd er een website ontwikkeld met een interactieve kaart van dialectale variatie (<http://www.bbc.co.uk/voices/>, inmiddels gearchiveerd) (Elmes, 2015).

Deze projecten tonen aan dat de BBC zich bewust is van de variatie in de Engelse taal, en zich niet meer alleen focust op standaard Engels. Door middel van het vastleggen van dialecten in een project van deze omvang wordt aangegeven dat deze dialecten van waarde zijn.

3.2.5. Verandering in het taalbeleid

Zoals hierboven besproken, was het Reith’s doel om het Engelse publiek te onderwijzen, zowel in culturele onderwerpen als in correct taalgebruik. Dat deze ideologie niet onveranderd bleef is op te maken uit de volgende quote van Graham Pointon, Director van de BBC Pronunciation Unit: ‘We do not see our role as being ‘guardians of the language’ as some would like to think us, but as reflecting the preferred usage of the British public. [...] I hope that we never initiate changes, nor even find

ourselves in the vanguard. In matters of pronunciation, that would certainly be impermissible for an organization which has acquired so great an influence as the BBC.' (Pointon, 1988)

Dit duidt op een grote verandering in de taalideologie van de BBC. Reith en Lloyd James voorzagen een toekomst waarin elke Brit RP sprak, en deden er alles aan om het Britse publiek dit accent aan te leren. Zo werd van elke omroeper verwacht dat hij RP sprak, en werd de Advisory Committee opgericht. Zowel het functioneren als het resultaat van deze commissie liet te wensen over, waardoor haar opvolger een adviserende in plaats van prescriptieve taak kreeg. In plaats van een uitspraak voorschrijven en afdwingen, werd alleen op aanvraag advies gegeven. Het initiatief verschoof dus van de Advisory Committee naar de omroepers zelf, en daarmee verschoof ook de macht binnen de BBC (Schwyter, 2008). Deze verandering breekt met de ideologie van de beginjaren van de BBC. In plaats van het gebruik van RP, in een poging het Britse publiek dit aan te leren, een accent wat slechts 3-5% van de bevolking daadwerkelijk spreekt, werd overgegaan op het gebruik van de taal die daadwerkelijk door het Britse publiek werd gebruikt. Ook voor dialecten is meer ruimte. Er zijn programma's waarin dialecten als het ware 'gevierd worden', en op de radio zijn genoeg lokale accenten te horen (Elmes, 2015). Kortom, de BBC heeft zijn prescriptieve houding van de vorige eeuw laten varen, en een descriptieve houding aangenomen.

Een belangrijke factor in deze verandering in het taalbeleid was het ondermaats presteren van de Advisory Committee en de Tweede Wereldoorlog die rond hetzelfde moment uitbrak. Omdat de commissie slecht presteerde, was het vrij makkelijk voor de BBC om de commissie op te schorten. Toen na de Tweede Wereldoorlog de reguliere werkzaamheden van de BBC weer werden hervat, vond men de Advisory Committee achterhaald en werd de Pronunciation Unit opgericht, met een ander takenpakket. Ook het vertrek van John Reith bij de BBC in de jaren 30 had invloed, want Reith was één van de mensen die hamerde op de voorbeeldfunctie van de BBC.

Een andere manier om naar deze verandering in het taalbeleid te kijken is niet vanuit een taalwetenschappelijk oogpunt, maar vanuit een sociaal oogpunt. De BBC is geen overheidsinstelling, maar een commerciële organisatie. Ze staat nu onder toezicht van de overheid, in verband met enkele schandalen, maar ze heeft wel haar winsttoegmerk behouden. Men kan deze verandering in taalbeleid ook zien als een poging om meer aansluiting te krijgen met het publiek. Door zich te gedragen als docent ten opzichte van het publiek zal er altijd een zekere afstand blijven bestaan. Bovendien is het niet standaard dat een bedrijf zichzelf ziet als onderwijzer van het publiek. Door minder streng te zijn in haar taalbeleid, en haar positie als onderwijzer te laten varen, gedraagt de BBC zich veel meer als een bedrijf.

3.3. Het taalbeleid ten opzichte van andere talen

3.3.1. Ontwikkeling van de BBC World Service

Hoewel al in 1927 werd geëxperimenteerd met het uitzenden in andere landen, duurde het tot 1932 voordat de BBC Empire Service werd opgericht, wat deze uitzendingen mogelijk maakte. De buitenlandse uitzendingen gebeurden eerst in het Engels, en hadden als doel om de overzeese Britse bevolking in contact te houden met het moederland en om te zorgen dat overzeese Britse gemeenschappen op een betrouwbare manier op de hoogte werden gebracht van gebeurtenissen in het Verenigd Koninkrijk. Ook kon op deze manier anti-Britse propaganda tegen worden gegaan. Zo werd er tussen 1935 en 1938 door de Italianen radio uitgezonden waarin de Britten op zeer negatieve wijze werden afgeschilderd, terwijl Rome en de Italianen juist werden opgehemeld. Dit

werd uitgezonden in meerdere talen, waaronder Engels, Grieks en Arabisch, en werd ontvangen in een groot deel van Europa: van het Verenigd Koninkrijk tot aan de Arabische wereld (Taylor, 1981).

Als reactie hierop, kwam het Britse Foreign Office met het voorstel om in andere talen dan het Engels uit te zenden. Het plan was om in het Spaans, Portugees en Arabisch uit te zenden; Spaans en Portugees om in Midden en Zuid-Amerika te kunnen uitzenden, Arabisch om de Italiaanse propaganda in de Arabische wereld tegen te gaan. De BBC vreesde echter dat dit afbreuk zou doen aan de betrouwbaarheid en de geloofwaardigheid van de Empire Service door de overzeese Britten: 'To introduce foreign languages into the Empire Service would inevitably prejudice the integrity of the Service. The Service would be addressing part of its programmes specifically to foreign countries: it would, pro tanto, be indulging in propaganda: and in doing so, it would lose its present indisputable title to be called an Empire Service.' (Taylor, 1981). Na lang beraad werd in 1937 toch besloten om in andere talen uit te zenden. Deze taak werd de BBC echter uit handen genomen, en werd overgenomen door het News Department van de overheid. Dit werd gedaan om te voorkomen dat de BBC haar onafhankelijke status en haar reputatie voor onpartijdig nieuws zou verliezen. In tegenstelling tot de BBC wilde het Foreign Office namelijk geen onpartijdig nieuws uitzenden, maar anti-Italiaanse propaganda. Vanwege allerlei technische problemen had het Foreign office uiteindelijk geen andere keus dan om toch de BBC in te schakelen (Taylor, 1981).

Op 3 januari 1938 werd voor het eerst in het Arabisch uitgezonden. De eerste uitzendingen gingen gepaard met enkele technische problemen en een worsteling om autoriteit tussen de BBC en het Foreign Office, maar na enkele weken kwamen beide partijen tot de afspraak dat de BBC met zoveel mogelijk vrijheid de dagelijkse gang van zaken zou leiden en dat het Foreign Office op de achtergrond zou blijven. Twee maanden later werd er voor het eerst in Spaans en Portugees uitgezonden. Toen eind september 1938 het verdrag van München werd getekend, werd er haast gemaakt om in Duits, Frans en Italiaans uit te zenden, uit noodzaak om de speech van de Britse premier toegankelijk te maken voor de rest van Europa. Dit was bedoeld als tijdelijke situatie, maar er werd groot belang gehecht aan de mogelijkheid om Britse beslissingen uit te leggen aan de rest van Europa. In oktober werd de BBC European Service opgericht, om de uitzendingen in het Duits, Frans en Italiaans permanent te maken (Taylor, 1981). Tegen het einde van de oorlog werd in bijna elke Europese taal uitgezonden. Ook werd tijdens de oorlog begonnen met het uitzenden in Azië. Dit werd in verschillende talen gedaan: Hindi, Birmees, Perzisch, Cantonees, Mandarijn, Tamil en Bengaals (World Service language timeline, z.j.).

Vrij snel na de Tweede Wereldoorlog begon de Koude Oorlog. Ook in deze oorlog werd er anti-Britse propaganda verspreid, ditmaal door de Sovjet-Unie. Om dit tegen te gaan werd besloten om de BBC ook in het Russisch te laten uitzenden, om deze propaganda tegen te gaan (Webb, 2006). Hierna werd het lijstje talen waarin werd uitgezonden snel uitgebreid, eerst met enkele Aziatische talen (Urdu, Vietnamees, Indonesisch) in 1952 en daarna ook enkele Afrikaanse talen (Hausa, Swahili, Somalisch en het zogenoemde 'Frans voor Afrika') in 1957. In de jaren 90 werd begonnen met het uitzenden in Oost-Europese talen, zoals Servisch en Macedonisch. In totaal heeft de BBC in 69 verschillende talen uitgezonden (voor een volledige lijst, zie: http://www.bbc.co.uk/worldservice/history/story/2007/02/070208_html_multilingual_audio.shtml).

Door de jaren heen zijn er echter veel talen weer geschrappt. Zo werd er na de Tweede Wereldoorlog gestopt met het uitzenden in een aantal Europese talen. Door diverse bezuinigingen in de 21ste eeuw

werd de BBC gedwongen om nog meer talen te schrappen ("BBC World Service to cut five language services", 2011). Op dit moment wordt er in 41 verschillende talen uitgezonden (<http://www.bbc.co.uk/ws/languages#>). Alle programma's in een bepaalde taal zijn ondergebracht in een bepaalde 'Language Service', bijvoorbeeld 'French Language Service'. Al deze takken samen vormen de BBC World Service. Elke Language Service heeft moedertaalsprekers van de betreffende taal in dienst. In het begin van de BBC World Service mochten deze mensen alleen de nieuwsprogramma's vertalen, na de Tweede Wereldoorlog kregen ze meer redactionele vrijheid (Bauman, Gillespie en Sreberny, 2011).

3.3.2. Gebruik van officiële talen

De eerste vreemde taal waarin de BBC uitzond was het Arabisch. Er is niet bekend in welke vorm van het Arabisch dit gebeurde. Waarschijnlijk werd het (Modern) Standaard Arabisch gebruikt, een formele vorm van het Arabisch, aangezien de BBC ook een vrij formele vorm van het Engels gebruikt (RP).

Zoals in de inleiding is gesteld, is Pidgin geen officiële taal in West-Afrika. Het is echter niet de eerste niet-officiële taal waarin de BBC uitzendt. Zo werd in 1940 begonnen met het uitzenden in Hindi, maar deze taal werd pas in 1950 erkend als officiële taal. Ook werd vanaf 1940 uitgezonden in het Birmees, wat pas in 1979 de officiële taal van Birma werd. Deze talen (en enkele anderen) waren niet de officiële taal toen werd begonnen met uitzenden, maar zijn later wel als officiële taal erkend. Er zijn ook talen die nooit zijn erkend als officiële taal, zoals het Hausa en het Mandarijn Chinees (Simons & Fennigs, 2017). Pidgin is dus niet de eerste niet-officiële taal, maar het is wel de eerste niet-standaard variant van het Engels waarin wordt uitgezonden, en de eerste Pidgin (World Service language timeline, z.j.).

Het feit dat de BBC al sinds de Tweede Wereldoorlog in niet-officiële talen uitzendt duidt erop dat er weinig belang wordt gehecht aan de status van een taal, maar dat er wordt gekeken naar het aantal sprekers en dus naar het bereik van de taal. Ook is het opmerkelijk dat in diverse koloniën niet in het Engels werd uitgezonden, maar in de taal die in de betreffende kolonie veel werd gebruikt, zoals het Hindi of Birmees. Aangezien Pidgin in West-Afrika veel wordt gebruikt, is het logisch dat de BBC hierin besloot uit te zenden.

4. BBC Pidgin

4.1. Inleiding

In het artikel waarin de BBC wereldkundig maakt dat zij inmiddels in Pidgin uitzenden, wordt niet vermeld in welk Pidgin wordt uitgezonden ("BBC starts Pidgin digital service for West Africa audiences", 2017). In een ander artikel wordt een omschrijving gegeven van Pidgin: 'A creole version of English widely spoken in southern Nigeria, Ghana, Cameroon and Equatorial Guinea' ("BBC World Service announces biggest expansion 'since the 1940s', 2016"). In een gerelateerd artikel wordt dieper ingegaan op de definitie van Pidgin, en wordt gezegd: "Simply put, Pidgin English is a mixture of English and local languages which enables people who do not share a common language to communicate. (...) It is widely spoken in Nigeria, Ghana, Equatorial Guinea and Cameroon. There are differences, because English is mixed with different languages in each country but they are usually mutually intelligible." ("Pidgin - West African lingua franca", 2016). Uit deze artikelen valt op te maken dat de BBC de verschillende Pidgins in deze regio, Nigeriaans Pidgin, Ghanees Pidgin, Kameroen Pidgin, etc., niet ziet als aparte talen maar als verschillende versies van één taal. Dit zou verklaren waarom ze niet één van de Pidgins die in deze regio worden gesproken hebben uitgekozen, want ze zien al deze Pidgins als dezelfde taal. Dit beeld wordt verder versterkt door de vacature voor nieuwe verslaggevers voor de BBC Pidgin website. Daarin staat "A full command of Pidgin as first (or equivalent) language is essential. An additional language – Hausa, Yoruba, or Igbo – is desirable." ("Reporter (Pidgin)", 2017). Hieruit blijkt dat de BBC op zoek is naar moedertaalsprekers van het Pidgin, maar er wordt niet gespecificeerd welk Pidgin.

Dat de BBC weinig verschil ziet tussen deze talen betekent niet dat ze er niet zijn. Nigeriaans Pidgin, Ghanees Pidgin en Kameroen Pidgin worden alle drie erkend als een volwaardige taal en hebben elk miljoenen sprekers (Michaelis, 2013). Dit maakt het interessant om te weten te komen welk van deze talen de BBC heeft 'benoemd' tot Pidgin. Is er één Pidgin gekozen, ervan uitgaande dat de bevolking in de hele regio het zou begrijpen? Worden de verschillende Pidgins allemaal gebruikt? Of hebben ze verschillende kenmerken van de verschillende talen gebruikt, en als het ware een eigen Pidgin gecreëerd? In dit hoofdstuk worden deze vragen beantwoord. Eerst wordt een overzicht gegeven van de drie Pidgins (Nigeriaans Pidgin, Ghanees Pidgin en Kameroen Pidgin) die zijn gekozen voor dit onderzoek. Er is voor deze Pidgins gekozen omdat dit de Pidgins zijn met het hoogste aantal sprekers in de regio (Michaelis, 2013). Per taal wordt gekeken hoe wordt omgegaan met tijd, modaliteit en aspect bij werkwoorden. Aan de hand van dit overzicht wordt vervolgens enkele artikelen van de BBC nieuwssite in het Pidgin geanalyseerd op basis van tijd, modaliteit en aspect bij werkwoorden. Zo kan worden vastgesteld of de BBC voor één Pidgin kiest, of meerdere Pidgins worden gebruikt of dat er een eigen Pidgin wordt gecreëerd.

4.1.1 Tijd, Aspect en Modaliteit

In dit paper wordt alleen gekeken naar de kenmerken tijd, aspect en modaliteit in de onderzochte Pidgins. Er is voor deze kenmerken gekozen omdat dit kenmerken zijn die in de meeste Pidgin- en Creooltalen voorkomen (Singler, 1990). Hieronder volgt een korte uitleg over de begrippen, en hoe ze worden gebruikt in dit onderzoek.

Met tijd kan een spreker aangeven in welke tijd een situatie plaatsvindt, in verhouding tot een bepaald referentiepunt. Meestal is dit punt het moment van spreken: het nu. Er zijn drie basis tijden: de tegenwoordige tijd, de verleden tijd en de toekomstige tijd. Met de tegenwoordige tijd wordt

bedoeld dat de gebeurtenis plaatsvindt op het moment van spreken (1a). De verleden tijd wordt gebruikt om aan te geven dat een gebeurtenis plaatsvond vóór het moment van spreken (1b). De toekomstige tijd wordt gebruikt als de gebeurtenis ná het moment van spreken plaatsvindt (1c) (Saeed, 2009).

- (1) a. Ik zie een kat.
- b. Ik zag een kat.
- c. Ik zal een kat zien.

Zoals gezegd zijn dit de basistijden, die in elke taal voorkomen. In dit onderzoek worden deze drie tijden gebruikt.

Aspect heeft ook betrekking op tijd, maar dit wordt gebruikt om een bepaald perspectief te geven aan een gebeurtenis. Er wordt vaak onderscheid gemaakt tussen perfectief en imperfectief aspect. Perfectieve werkwoorden worden gezien van buitenaf, als een begrensde geheel, terwijl imperfectieve werkwoorden juist worden gezien van binnenaf, als iets wat nog bezig is.

- (2) a. Vorige week was ik een verhaal aan het schrijven.
- b. Vorige week schreef ik een verhaal.

De actie uit zin (2b) is duidelijk afgerond, terwijl van de actie in zin (2a) niet duidelijk is of het is afgerond of niet. Binnen de categorieën perfectief en imperfectief zijn er meerdere soorten aspect. In dit onderzoek zullen completief en incompletief aspect gebruikt worden. Completief aspect betekent dat de gebeurtenis is afgelopen, dit valt onder de noemer perfectief (zie (3a)). Incompletief aspect betekent dat de gebeurtenis nog bezig is, dit hoort bij de categorie imperfectief aspect (zie (3b)) (Velupillai, 2015).

- (3) a. Ik heb een cake gebakken.
- b. Ik ben een cake aan het bakken.

In dit onderzoek zullen completief en incompletief aspect worden gebruikt.

Modaliteit tot slot, laat sprekers uitdrukken in hoeverre ze toegewijd zijn aan of geloven in een bewering. Er zijn meerdere vormen van modaliteit: epistemische modaliteit en deontische modaliteit. Epistemische modaliteit wordt gebruikt door een spreker om aan te geven hoe zeker de spreker is van de propositie. Bijvoorbeeld:

- (4) a. Ik denk dat het gaat regenen.
- b. Ik weet dat het gaat regenen.

Deontische modaliteit markeert de attitude van de spreker ten opzichte van obligatie, verantwoordelijkheid en toestemming:

- (5) a. Je moet mijn auto lenen.
- b. Je mag mijn auto lenen.

Een nieuwe benadering van modaliteit zegt dat epistemische modaliteit gebruikt kan worden om hypothetische situaties te beschrijven en dit te vergelijken met de echte wereld. Deze vormen worden realis en irrealis genoemd. De realis wordt gebruikt om aan te geven dat een gebeurtenis in de echte wereld plaatsvindt, de irrealis wordt gebruikt om aan te geven dat het gaat om gebeurtenissen in de toekomstige of fictieve wereld (Saeed, 2009). Zie ook het verschil tussen (6a) en (6b):

- (6) a. Het regent.
b. Het zal gaan regenen.

In dit onderzoek worden de realis en irrealis modaliteit gebruikt.

Aan de hand van voorbeelden worden per taal de verschillende markeerders beschreven die worden gebruikt om de verschillende vormen van tijd, aspect en modaliteit aan te geven. Er is besloten om de glossen in het Engels te laten staan, de taal waarin ze zijn opgesteld. Hierdoor wordt de transparantie bewaard, omdat de originele gloss zichtbaar blijft. De voorbeelden zijn wel vertaald naar het Nederlands. Voor een lijst met afkortingen die in de voorbeelden zijn gebruikt, zie bijlage B.

4.2. Nigeriaans Pidgin¹

4.2.1. Tijd

In het Nigeriaans Pidgin wordt tijd meestal aangeduid door bijwoorden van tijd of door aanwijzingen in de context, zoals blijkt uit (7), (8) en (9).

- (7) Yestade à de haws.
yesterday 1sP cv house
'Gisteren was ik thuis.'
- (8) Naw à de haws.
now 1sP cv(F) house
'Nu ben ik thuis.'
- (9) Tùmoro à de haws.
tomorrow 1sP cv house
'Morgen zal ik thuis zijn.'

Toch worden er in sommige situaties wel markeerders gebruikt om tijd aan te duiden. Zo wordt de markeerder *bìn* gebruikt om de verleden tijd aan te duiden bij statische werkwoorden. Bij dynamische werkwoorden wordt deze markeerder niet gebruikt. In (10) zijn de werkwoorden statisch, dus wordt *bìn* gebruikt om aan te geven dat ze zin in de verleden tijd staat. In (11) zijn de werkwoorden dynamisch, waardoor deze markeerder niet noodzakelijk is.

(10)	A bìn layk nyam. 1sP +P like yams 'Ik vond yams lekker.'	A bìn de haws. 1sP +P cv house 'Ik was thuis.'
(11)	A chop nyam.	A go haws.

¹ Alle voorbeelden uit 4.2. komen uit: Faraclas, N. (1996). Nigerian Pidgin. Londen: Routledge.

1sP eatF yam
'Ik at yams.'

1sP goF house
'Ik ging naar huis.'

Ook voor de toekomstige tijd geldt dat het niet altijd noodzakelijk is om een markeerder te gebruiken om deze tijd aan te geven. Om de toekomstige tijd aan te duiden kan de irrealis markeerder *gò* gebruikt worden, bij zowel statische als dynamische werkwoorden. Dit blijkt uit (12) en (13).

(12) A gò layk nyam.
1sP -R like yams
'Ik zal yams eten.'

A gò de haws.
1sP -R cv house
'Ik zal thuis zijn.'

(13) A gò chop nyam.
1sP -R eat yam
'Ik zal yams eten.'

A gò go haws.
1sP -R go house
'Ik zal naar huis gaan.'

In andere gevallen worden de modale werkwoorden *want* 'willen' en *fò* 'moeten' gebruikt om de toekomstige tijd aan te geven, zoals in (14).

(14) A fo chop nyam.
1sP shouldF+ eat+ yam
'Ik sta op het punt om yams te eten.'

A want go haws.
1sP wantF+ go+ house
'Ik sta op het punt om naar huis te gaan.'

4.2.2. Aspect

Faraclas beschrijft het gebruik van aspectmarkeerders als 'optional rather than obligatory' (Faraclas, 1996). Hij bedoelt hiermee dat het van de situatie afhangt of er een aspectmarkeerder wordt gebruikt. Zo is een aspectmarkeerder vaak niet aanwezig als het aspect al uit de context valt op te maken, of als er een bijwoord wordt gebruikt om aspect aan te duiden. Ook als een bepaald aspect al eerder in het gesprek is gemarkeerd wordt deze markeerder meestal niet bij elk werkwoord herhaald. Tot slot is het type werkwoord van belang: statische werkwoorden hebben wel een incompleet markeerder nodig, dynamische woorden vaak niet (Faraclas, 1996).

Om compleet aspect (de actie/gebeurtenis is afgelopen) aan te geven zijn er meerdere mogelijkheden. Zo kan een spreker ervoor kiezen om geen markeerder te gebruiken, zoals in (15). De spreker kan er ook voor kiezen om een van de twee markeerders te gebruiken: *dɔn* of *finish*, zoals in (16) en (17). Ook kan een spreker het ideofon *kpakpa* gebruiken, zoals in (18).

(15) A sik.
1sP be sickF
'Ik ben ziek.'

(16) A dɔn sik.
1sP +C be sick
'Ik ben (compleet) ziek geworden.'

(17) A sik finish.
1sp be sick +C
'Ik ben (compleet) ziek geworden.'

(18) A sik kpakpa.
1sP be sick ipR
'Ik ben (compleet) ziek geworden.'

Voor incompletief aspect, wat aangeeft dat een actie/gebeurtenis nog bezig is, geldt hetzelfde als voor de verleden tijd: statische werkwoorden hebben wel een markeerder nodig, in dit geval *dè*, dynamische werkwoorden hebben deze markeerder niet nodig.

(19) A ste fòr llorin.
1sP stayF p llorin
'Ik woon in llorin.'

(20) A dè wosh plet, bòt dèm no gri klin.
1sp -C wash dish but 6sP ng agreeF+ be clean+
'Ik ben de borden aan het wassen, maar ze worden niet schoon.'

Als de verleden tijd markeerder *bin* aanwezig is, is het gebruik van *dè* optioneel.

(21) A bin ste fòr llorin.
1sP +P stay p llorin
'Ik woonde in llorin.'

(22) A bin (dè) wosh plet, bòt dèm no gri klin.
1sp +P (-C) wash dish but 6sP ng agreeF+ be clean+
'Ik was de borden aan het wassen, maar ze worden niet schoon.'

4.2.3. Modaliteit

Zowel statische als dynamische werkwoorden staan standaard in de realis, dit wordt getoond in (23) en (24). Als een spreker echter wilt benadrukken dat het gezegde een feit is, kan hij/zij de markeerder *kom* of het zinsfinale deelwoord *ò* gebruiken, zoals in (25). *kom* kan niet worden gebruikt in zinnen met een negatie.

(23)	A de haws. 1sP cvF house 'Ik ben thuis.'	A layk nyam. 1sP likeF yam 'Ik hou van yams.'
------	--	---

(24)	A go haws. 1sP goF house 'Ik ging naar huis.'	A chop nyam 1sp eatF yam 'Ik at yams.'
------	---	--

(25) A kom fodôn (ò)
1sP +R fall (f)
'Ik viel naar beneden (buiten mijn schuld om).'

*A no kom fòdôn.

Gezien het feit dat werkwoorden standaard in de realis staan, is het vaak noodzakelijk om een irrealis markeerder te gebruiken. Hiervoor kan een modaal werkwoord gebruikt worden, of de irrealis markeerder *go* zoals blijkt uit (26) en (27) (Faraclas, 1996).

(26) (If layk se) yù de Kano, yù gò si dì Emiya
(avcl acvl ncl) 2sP cvF Kano 2sP -R see ar Emir
'Als je in Kano bent, zul je de Emir zien.'

- (27) Eni ting ìm layk, im gò bay-am
 any thing 3sP likeF 3sP -R buy-3oP
 ‘Hij/zij zal alles kopen wat hij/zij leuk vindt.’

4.3. Ghanees Pidgin²

4.3.1. Tijd

Net zoals bij het Nigeriaans Pidgin wordt in het Ghanees Pidgin tijd meestal aangeduid door bijwoorden van tijd of door aanwijzingen in de context. In tegenstelling tot het Nigeriaans Pidgin heeft het Ghanees Pidgin echter geen markeerder om de verleden tijd aan te duiden. Om aan te geven dat bepaalde acties in een zin voor of juist na elkaar gebeuren, worden bijwoorden gebruikt, zoals *bat nau* ‘but now’, *nau* ‘now’, *fes* ‘formerly’ and *bifo* ‘before’. Dit blijkt uit het volgende voorbeeld:

- (28) Fes ì bì de pol we nkrama put àm bifo.
 first 3SB COP DEF pole CPL Nkrumah put 3SOB before
 ‘Eerst, waren daar de palen die Nkrumah eerder had opgericht.’

Nau dè komot àm ol.
 now 3PB come-out 3SOB all
 Nu zijn zij ze aan het verwijderen.’

Om de toekomstige tijd aan te duiden wordt de markeerder *gò* gebruikt:

- (29) Dè gò kolek de bola
 3PL FUT collect ART.DEF refuse
 ‘Zij zullen het afval ophalen.’ (Michaelis, 2013)

4.3.2. Aspect

In het Ghanees Pidgin wordt completief aspect meestal niet expliciet aangegeven, maar kan het worden afgeleid uit de context. Als completief aspect wél expliciet wordt aangegeven, wordt de markeerder *fini* gebruikt. Deze markeerder wordt aan het eind van de zin geplaatst, zoals blijkt uit het volgende voorbeeld uit Michaelis (2013):

- (30) I bon fini
 3SG give.birth COMPL
 ‘Zij is (klaar met) bevallen.’

Incompletief aspect wordt aangeduid door de markeerder *dè*, die ook in het Nigeriaans Pidgin wordt gebruikt voor dit doeleinde.

- (31) Wan gò giv sain se sombodi dè kam
 one IRR give sign CPL somebody NPU come
 ‘Één zal een signal geven dat er iemand komt.’

---

² Tenzij anders vermeld komen de voorbeelden uit 4.3. uit Huber, M. (1999). Ghanaian Pidgin English in its West-African Context. Amsterdam: John Benjamins.

In het Ghanees Pidgin wordt geen onderscheid gemaakt tussen statische en dynamische werkwoorden wat betreft de tijd of aspectmarkeerders. De markeerders *fini* en *dè* kunnen bij beide soorten werkwoorden worden gebruikt.

4.3.3. Modaliteit

Net zoals in het Nigeriaans Pidgin staan werkwoorden in het Ghanees Pidgin standaard in de realis modaliteit. Ghanees Pidgin heeft echter geen markeerders om de realis expliciet aan te geven. Hierdoor wordt de irrealis wél expliciet aangegeven, door de markeerder *gò*:

- (32) Neks tu mont ì gò hapin.
next two month 3SB IRR happen
'Het zal gebeuren in de komende twee maanden.'

Zodra in een stuk tekst de modaliteit is veranderd van realis naar irrealis, is het niet noodzakelijk om voor elk werkwoord de irrealis markeerder te gebruiken. Dat blijkt uit het volgende fragment:

- (33) Dε taim à dè go sku ì bì kròkòdail à dè klaim. À dè klaim fɔ ìn bak go sku.
So wen à wekɔp in dε mɔnin à gò katch smɔ tɕikin, smɔ tɕikin.
Dɛn à tai smɔ rop fɔ in lɛg. So wen à ritɕ dε rivasai, dɛn à gò risait dε wes ɔf mà gran-gran
perɛns, mà ansɛstɛs.
Dε faul tu à hol am, à huk àm.

'Toen ik naar school ging, was het een krokodil die ik besteeg. Ik klom altijd op zijn rug naar school.

Dus toen ik 's ochtends opstond, zou ik een kleine kip vangen.

Dan zou ik een klein touw aan zijn klauw vastmaken. Dus wanneer ik de rivieroever zou bereiken, zou ik de ik de woorden van mijn overgrootouders, mijn voorouders, voorlezen.

Ik zou (ondertussen) het gevogelte snel vasthouden.'

In het bovenstaande fragment wordt in de derde zin de irrealis markeerder *gò* gebruikt. Vanaf deze zin staat elke zin in de irrealis. De irrealis markeerder wordt echter niet voor élk werkwoord geplaatst, maar slechts sporadisch, zoals 2 zinnen later. Het is blijkbaar voor sprekers duidelijk dat de werkwoorden die niet gemarkeerd zijn ook in de irrealis staan (Huber, 1999).

4.4. Kameroen Pidgin³

4.4.1. Tijd

Het Kameroen Pidgin gebruikt dezelfde tijdmarkeerders als het Nigeriaans Pidgin. De markeerder *bin* geeft de verleden tijd aan (34) en de markeerder *go* geeft de toekomstige tijd aan (35).

- (34) I bin rait leta.
3SG.SBJ PST write letter
'Hij/zij schreef een brief.'
- (35) I go rait mi leta.
3SG.SBJ FUT write 1SG.OBJ letter
'Hij/zij zal mij een brief schrijven.'

---

³ Tenzij anders vermeld komen de voorbeelden in 4.4. uit: Michaelis, S. M., Maurer, P., Haspelmath, M., & Huber, M. (2013). *The Survey of Pidgin and Creole Languages*. Oxford, Groot-Brittannië: Oxford University Press.

Net als in het Nigeriaans Pidgin wordt in het Kameroen Pidgin onderscheid gemaakt tussen statische en dynamische werkwoorden. Een ongemarkeerd dynamisch werkwoord wordt geïnterpreteerd alsof het in de verleden tijd staat, een ongemarkeerd statisch werkwoord wordt gelezen alsof het in de tegenwoordige tijd staat. Om duidelijk te maken dat een dynamisch werkwoord toch in de tegenwoordige tijd staat, is een incompleet aspectmarkeerder nodig (zie 4.4.2.).

4.4.2. Aspect

Compleet aspect in het Kameroen Pidgin wordt aangeduid door *don* (36) en (37).

(36) I   don rid dis buk.
 3SG.SBJ PRF read DEM book
 'Hij/zij heeft dit boek gelezen.'

(37) Yu   don mit ma broda?
 2SG.SBJ PRF meet 1SG.POSS brother
 'Heb jij mijn broer ontmoet?'

Incompleet aspect wordt aangeduid door *di* (38).

(38) I   di rait leta dem.
 3SG.SBJ IPFV write letter PL
 'Hij/zij is brieven aan het schrijven.'

Net als in Nigeria en Ghana is het Engels één van de officiële talen in Kameroen, maar anders dan in Nigeria en Ghana heeft in Kameroen ook het Frans de status van officiële taal. Kameroen Pidgin wordt door zowel francofonen (sprekers met het Frans als moedertaal) als anglofonen (sprekers met Engels als moedertaal) gesproken, maar er zijn kleine verschillen. Één van deze verschillen is het combineren van een tijd en een aspect markeerder. Anglofonen combineren in deze situatie simpelweg de incompleet markeerder en de verleden tijd markeerder: *bin di*, zoals in (39). Francofonen gebruiken hier *bin bi(n)*, zoals in (40) (Michaelis, 2013).

(39) Las sama, i   bin di olweis rait leta dem
 last summer 3SG.SBJ PST IPFV always write letter PL
 'Vorige zomer schreef hij/zij altijd brieven.'

(40) Las sama, i   bin bi(n) olweis rait leta dem
 last summer 3SG.SBJ PST PST.IPFV always write letter PL
 'Vorige zomer schreef hij/zij altijd brieven.'

4.4.3. Modaliteit

Net als het Ghanees Pidgin heeft het Kameroen Pidgin geen markeerder om duidelijk te maken dat een werkwoord de realis modaliteit heeft. Het Kameroen Pidgin heeft echter óók geen markeerder om de irrealis modaliteit aan te duiden. Om duidelijk te maken dat een werkwoord toch in de irrealis staat, wordt een modaal werkwoord gebruikt, zoals het volgende voorbeeld (41) uit Nkemeleke, (2012).

(41) A   wan go fo ton.
 1SG.SBJ want go for town
 'Ik wil (graag) naar de stad gaan.'

Nkemeleke (2012) claimt dat modaliteit in het Kameroen Pidgin minder frequent wordt aangeduid dan in Standaard Engels. Dit zou het gebrek aan irrealis markeerder kunnen verklaren. Uit zijn onderzoek blijkt ook dat ‘will’ het meest gebruikte modale werkwoord is, en ‘would’ het op twee na meest gebruikte modale werkwoord is. Dit betekent dat de irrealis modaliteit wel degelijk wordt aangeduid, er is alleen geen markeerder voor (Nkemeleke, 2012).

4.5. Vergelijking van TMA in BBC nieuws-artikelen

Tabel 1 geeft een overzicht van TMA markeeders in het Nigeriaans Pidgin, Ghanees Pidgin en Kameroen Pidgin. In deze tabel is te zien dat er veel overlap is tussen de drie besproken Pidgins. Dit is logisch, ze hebben dezelfde lexifier language (Engels) en ook in de substraattalen zit veel overlap. Er zijn echter ook verschillen. Zo heeft het Ghanees Pidgin als enige geen markeerder voor de verleden tijd, gebruikt het Kameroen Pidgin de markeerder *di* voor incompleet aspect in plaats van *dè* en is Nigeriaans Pidgin de enige taal waarin *kom* en *ò* voorkomen als modaliteit markeeders. De andere talen hebben geen markeerder voor de realis. Kameroen Pidgin heeft geen markeerder voor de irrealis, maar gebruikt een modaal werkwoord. Verder zijn er nog enkele verschillen bij de compleet aspect markeeders: zowel Nigeriaans Pidgin als Kameroen Pidgin gebruiken de markeerder *don*, maar Nigeriaans Pidgin kan ook de markeerder *finish* gebruiken. Deze markeerder lijkt sterk op de markeerder in Ghanees Pidgin: *fini*.

	Tijd			Aspect		Modaliteit	
	Tegenwoordige tijd	Verleden Tijd	Toekomstige tijd	Compleet	Incompleet	Realis	Irrealis
Nigeriaans Pidgin	-	bin (statische werkwoorden)	gò	don, finish	dè	kom, ò	gò
Ghanees Pidgin	-	-	gò	fini	dè	-	gò
Kameroen Pidgin	-	bin	go	don	di	-	Modaal werkwoord

Tabel 1. Tijd, aspect en modaliteit markeeders in Nigeriaans Pidgin, Ghanees Pidgin en Kameroen Pidgin.

Zoals uitgelegd in hoofdstuk 2 zijn er negen artikelen in het Pidgin onderzocht, allemaal afkomstig van de BBC website (<https://www.bbc.com/pidgin>). Per artikel is onderzocht welke tijd, aspect of modaliteitmarkeeders aanwezig zijn. De resultaten hiervan staan in tabel 2.

Artikel	Pagina	Tijdmarkeerder	Aspectmarkeerder	Modaliteitmarkeerder
1	Nigeria	bin	don	-
2	Nigeria	-	don	go
3	Nigeria	bin	don	go
4	Afrika	bin	don	go
5	Afrika	bin	don, di	go
6	Afrika	bin	don	go
7	Wereld	-	don	go
8	Wereld	-	don	
9	Wereld	bin	don	go

Tabel 2. Aanwezigheid van tijd, aspect en modaliteitmarkeeders in de geanalyseerde teksten.

Uit tabel 2 blijkt dat niet elke markeerder in elke tekst voorkomt. Zo bevatten tekst 2, 7 en 8 geen tijdmarkeeders, en bevatten tekst 1 en 8 geen modaliteitmarkeeders. Opmerkelijk genoeg bevat wél elke tekst een aspectmarkeerder. Ook komt niet elke markeerder die is besproken in 4.2.-4.4. voor in de geanalyseerde teksten. Zo komen de aspectmarkeeders *fini*, *finish* en *dè* en de modaliteitmarkeeders *kom* en *ò* niet voor. In de genoemde voorbeelden (en in tabel 1) worden de markeeders vaak weergegeven met accenten. Echter bleken deze accenten niet voor te komen in de geanalyseerde teksten, vandaar dat ze ook weggelaten zijn uit tabel 2.

Zoals af te lezen is uit tabel 2 komt de verleden tijd markeerder *bin* zeer vaak voor. Aangezien deze markeerder niet voorkomt in het Ghanees Pidgin, kan op basis van dit onderzoek geconcludeerd worden dat de BBC niet alleen in het Ghanees Pidgin uitzendt. In tekst 5 komt de aspectmarkeerder *di* voor. Deze markeerder komt alleen voor in het Kameroen Pidgin. De markeerder *go* komt echter niet voor in het Kameroen Pidgin, maar wel in het Nigeriaans en Ghanees Pidgin. Hieruit valt te concluderen dat er binnen één tekst markeeders uit verschillende Pidgins worden gebruikt. Dit wijst erop dat de BBC niet één Pidgin kiest om in uit te zenden, maar dat er kenmerken uit verschillende Pidgins worden gebruikt. In feite maakt de BBC dus een eigen Pidgin: BBC Pidgin.

Deze bevinding komt niet overeen met de verwachting zoals uitgesproken in de inleiding. Het is echter wel een logische bevinding. Door kenmerken uit de verschillende Pidgins in de regio te combineren wordt de taal toegankelijk voor alle sprekers van Pidgins in de regio. Echter blijft de vraag: waarom bevat de BBC-Pidgin website een knop met 'Nigeria' op de plek waar normaal gesproken binnenlands nieuws staat, als er niet in Nigeriaans Pidgin wordt uitgezonden?

5. Discussie

Het Pidgin valt op twee manieren te classificeren: het kan worden gezien als een andere taal dan het Engels, maar ook als een niet-standaard vorm van het Engels. Daarom moet, om iets te kunnen zeggen over hoe het past binnen het taalbeleid, gekeken worden naar zowel het taalbeleid ten opzichte van het Engels als het taalbeleid ten opzichte van andere talen. Wat betreft het taalbeleid ten opzichte van het Engels, past deze beslissing binnen het veranderende taalbeleid. Eerst was het beleid zeer prescriptief en was er alleen plaats voor RP, vervolgens werd dit beleid verruimd en mocht ook in andere accenten worden uitgezonden, nu is de tijd aangebroken dat er in een niet-standaardvorm wordt uitgezonden. Wat betreft het taalbeleid ten opzichte van andere talen past deze beslissing goed binnen het beleid, aangezien Nigeriaans Pidgin, Ghanees Pidgin en Kameroen Pidgin samen ten minste 80 miljoen sprekers hebben (Michaelis e.a., 2013), en BBC Pidgin voor al deze sprekers begrijpelijk is.

De beslissing om in Pidgin uit te zenden kan grote gevolgen hebben voor de status van deze taal. Pidgins hebben vaak weinig status, maar dit kan door deze beslissing veranderen. De BBC geeft in feite aan dat ze Pidgin zien als 'goed genoeg' om in uit te zenden, en verleent op deze manier status aan de taal. Door het verhogen van de status wordt de kans groter dat er officiële steun komt voor de taal. Een mogelijk gevolg hiervan is dat de taal wordt gestandaardiseerd. Het proces van standaardisatie bestaat uit verschillende stappen: selectie, acceptatie, diffusie, onderhoud, codificatie, prescriptie. Het kiezen van de taal om te standaardiseren zou de eerste stap zijn, selectie. Deze stap werkt ook mee aan het verhogen van de status, en maakt de acceptatie van de taal makkelijker. Diffusie is het verspreiden van de taal door de verschillende lagen van de bevolking. Door het codificeren wordt de woordenschat vergroot, en komen er woorden voor bijvoorbeeld wetenschappelijke termen waar eerder nog geen woorden voor waren. Uiteindelijk zal de taal worden onderwezen in scholen, de prescriptiefase.

In het hoofdstuk 'Onderzoeksopzet en achtergronden' is besproken welke vormen van taalplanning er zijn: corpus planning, status planning en taalverwerving planning. Het uitzenden in Pidgin zou kunnen worden gezien als een vorm van status planning, omdat het zeer waarschijnlijk de status van het Pidgin zal verhogen. Of dit daadwerkelijk planning genoemd kan worden valt te betwijfelen, het is namelijk onbekend of het de intentie is van de BBC om de status van Pidgin te verhogen. Eventuele andere gevolgen, zoals standaardisatie en de bijbehorende codificatie, vallen onder status planning en corpus planning. Door dit proces wordt namelijk de status verhoogd, want standaardtalen hebben meer status dan niet-standaardtalen. Ook wordt op deze manier het corpus van de taal uitgebreid. Prescriptie valt onder taalverwerving planning, dit houdt zich bezig met hoe de taal wordt aangeleerd.

Een ander mogelijk gevolg is levelling. In hoofdstuk 2 is beschreven hoe deze term van toepassing is op dialecten, maar dit kan ook gebeuren met talen, zeker met talen die al sterk op elkaar lijken. Zo zouden unieke kenmerken van Nigeriaans Pidgin, Ghanees Pidgin en Kameroen Pidgin kunnen verdwijnen. Uit het corpusonderzoek in hoofdstuk 4 bleek al dat de TMA-markeerders in deze talen sterk op elkaar lijken. Het is niet moeilijk voor te stellen dat de markeerders die nu nog uniek zijn, zoals *di* en *kom* op den duur worden overgenomen door de andere twee talen, aangezien deze markeerders door de BBC in alle drie de landen worden gebruikt.

De beslissing om in Pidgin uit te zenden kan ook gevolgen hebben voor andere Pidgins. Mocht BBC Pidgin gestandaardiseerd worden in West-Afrika, dan geeft dit een signaal af aan andere landen met Pidgins: een Pidgin is waardevol genoeg om gestandaardiseerd te worden. Ook heeft deze beslissing veel aandacht gekregen, omdat de BBC nu eenmaal veel aandacht krijgt. Dit leidde tot artikelen op de BBC website waarin werd uitgelegd wat een Pidgin precies is (<http://www.bbc.com/news/world-africa-38000387>). Dit zou het stigma wat aan veel Pidgins kleeft kunnen verwijderen, waardoor er mogelijk meer officiële steun komt voor Pidgins wereldwijd. Niet alleen worden de programma's in Pidgin uitgezonden, er worden ook nieuwsartikelen geschreven in het Pidgin. Op deze manier wordt het nieuws toegankelijker gemaakt voor mensen die geen Engels spreken.

Deze beslissing kan dus veel voordelen hebben, maar er zitten ook nadelen aan. Zo kan er over gediscussieerd worden of deze beslissing 'Linguistic Imperialism' (taalimperialisme) genoemd kan worden. Zoals eerder behandeld, wordt dit gedefinieerd als het opleggen van een taal door een dominante groep aan een andere bevolkingsgroep. Om te bepalen of de beslissing (een vorm van) taalimperialisme is, moet ook gekeken worden naar het Pidgin waarin wordt uitgezonden. Zoals blijkt uit hoofdstuk 4, combineert de BBC kenmerken uit Nigeriaans Pidgin, Ghanees Pidgin en Kameroen Pidgin. Technisch gezien wordt deze vorm van Pidgin de West-Afrikanen opgelegd, doordat de BBC de keuze heeft gemaakt om in deze taal uit te zenden. Aan de andere kant staat het de West-Afrikanen natuurlijk geheel vrij om naar de BBC te luisteren, zij worden hier niet toe gedwongen. Kortom, de vraag of deze beslissing taalimperialisme valt te noemen is niet eenduidig te beantwoorden. Uit dit onderzoek valt wel op te maken in hoeverre de BBC haar verslaggevers stuurt. Vóór de Tweede Wereldoorlog had de BBC strenge eisen voor het taalgebruik van haar verslaggevers, en werd hun taalgebruik in de uitzendingen gecontroleerd en verbeterd. Ná de Tweede Wereldoorlog vervielen deze eisen, en was er ruimte voor accenten. De BBC stuurt haar verslaggevers dus minder dan dat eerst het geval was. Wat de verslaggevers betreft zou er dus wel gesteld kunnen worden dat er sprake was van taalimperialisme, op een zeer kleine schaal: de BBC dwong haar verslaggevers een bepaalde vorm van taal te spreken (RP).

De bevindingen van het eerste deel van dit onderzoek, naar het taalbeleid van de BBC, zijn vrij eenduidig. De gebruikte bronnen gaven allemaal eenzelfde beeld van het taalbeleid: in het begin zeer strikt, later steeds soepeler. Dit zou verbeterd kunnen worden door (eventuele) bronnen die een ander beeld schetsen. Ook zouden meer interne bronnen gebruikt kunnen worden, zoals beleidsdocumenten of interne memo's, interviews van BBC medewerkers, of een blik op het archief van de BBC. Verder lag de focus met name op de radio en op de uitspraak, maar zou ook gekeken kunnen worden naar geschreven tekst, zoals de website.

Het tweede deel van het onderzoek, naar de BBC Pidgin, focuste alleen op tijd-, aspect- en modaliteitmarkeerders, en keek naar slechts negen artikelen. De markeerders vertoonden veel overlap, waardoor de analyse minder sterk was. Bovendien bevat de BBC Pidgin website inmiddels duizenden artikelen, waarvan er slechts negen zijn geanalyseerd. Meer artikelen analyseren viel buiten het kader van dit onderzoek. Om dit onderzoek completer te maken, zou er gekeken moeten worden naar andere grammaticale kenmerken en zouden meer artikelen geanalyseerd moeten worden. Voor dit onderzoek zijn alleen artikelen van de pagina's 'Nigeria', 'Africa' en 'World' geanalyseerd, maar er zijn ook nog andere pagina's op de site met artikelen, zoals 'Sport' en 'Entertainment'. Verder werd er in dit onderdeel juist alleen maar geschreven tekst geanalyseerd, het zou interessant zijn om ook gesproken media te analyseren, zoals video-reportages.

Deze aanpassingen aan dit onderzoek zouden een ander, minder eenduidig beeld kunnen geven. Echter binnen het kader van het onderzoek zoals het nu is uitgevoerd, zijn enkele beperkingen nodig geweest die het onderzoek mogelijk hebben beïnvloed.

Dit onderzoek fungeert als het ware als een opzet voor een later onderzoek. Gezien het feit dat beslissing om in Pidgin uit te zenden zo recent is, kan nog niet worden onderzocht wat de gevolgen hiervan zijn. Dit onderzoek heeft gepoogd om een indruk te geven van de achtergrond van deze beslissing. Het is zeer interessant om over enkele jaren een vervolgonderzoek te doen, waarin kan worden onderzocht wat de daadwerkelijke gevolgen zijn van deze beslissing.

6. Conclusie

In dit eindwerkstuk is onderzocht hoe het uitzenden in Pidgin door de BBC in West-Afrika in het taalbeleid van de BBC past. Dit is onderzocht aan de hand van drie deelvragen:

1. Wat is het taalbeleid van de BBC?
2. In welk Pidgin wordt er uitgezonden?
3. Wat zegt dit [uitzenden in Pidgin] over het taalbeleid van de BBC?

Eerst is onderzocht wat het taalbeleid is van de BBC, ten opzichte van het Engels en ten opzichte van andere talen. Uit dit literatuuronderzoek blijkt dat het taalbeleid ten opzichte van het Engels een grote verandering door heeft gemaakt. In de beginjaren van de BBC was dit beleid zeer prescriptief: omroepers werd verplicht om in RP te spreken, zodat zij deze vorm zouden overbrengen op de luisteraars. Na de Tweede Wereldoorlog werd dit beleid omgezet in een adviserend beleid: uiteraard werd van de omroepers correct taalgebruik verwacht, maar zij mochten hun eigen accent gebruiken. Ook kwam er in de 21ste eeuw aandacht voor de variatie in het Engels, met enkele projecten die de verschillende Engelse dialecten in kaart brachten. Met het uitzenden in Pidgin is er ook ruimte gekomen voor niet-standaard vormen van het Engels. Het taalbeleid ten opzichte van andere talen was al vrij ruim, zo was het geen probleem om in niet-officiële talen uit te zenden. Deze bevinding komt deels overeen met de hypothese zoals deze is geformuleerd in hoofdstuk 1. Er werd verwacht dat het taalbeleid van de BBC zeer prescriptief zou zijn, maar uit dit onderzoek blijkt dat slechts deels te kloppen. Het vooroorlogse taalbeleid ten opzichte van het Engels was inderdaad zeer prescriptief, na de oorlog maakte dit beleid een grote verandering door. In de praktijk is dit verschil met name op te maken uit de houding ten opzichte van de verslaggevers. Eerst was er geen enkele ruimte voor persoonlijke kenmerken, elke verslaggever werd verplicht om RP te spreken. Bij twijfel dan kwam de Advisory Committee met een bindende uitspraak. Na de Tweede Wereldoorlog verdween deze eis voor RP en mochten verslaggevers hun eigen accent behouden. Mocht er nu twijfel zijn over de uitspraak van een woord dan werd de Pronunciation Unit geraadpleegd, die een niet-bindend advies gaf: het uiteindelijke oordeel over welke uitspraak wordt gebruikt ligt nu bij de verslaggever in plaats van de organisatie. Vroeger bepaalde en verspreidde de BBC de standaard, tegenwoordig adviseren ze slechts over de standaard.

Vervolgens is onderzocht in welk Pidgin wordt uitgezonden door de BBC. Van tevoren werd vastgesteld dat er drie opties waren: de BBC kon uitzenden in één Pidgin, de BBC kon uitzenden in verschillende Pidgins, of de BBC kon kenmerken van verschillende Pidgins combineren om een eigen Pidgin te maken, BBC Pidgin. Om dit te onderzoeken is eerst een overzicht gemaakt van de verschillende tijd-, aspect-, en modaliteitmarkeerders in Nigeriaans, Ghanees en Kameroen Pidgin. Vervolgens zijn negen artikelen geanalyseerd en is gekeken welke markeerders in de artikelen voorkwamen. Uit deze analyse bleek dat er binnen een artikel kenmerken uit meerdere Pidgins werden gebruikt. Hieruit valt te concluderen dat de BBC niet één Pidgin kiest om in uit te zenden, maar dat de BBC kenmerken uit Nigeriaans, Ghanees en Kameroen Pidgin combineert. Zoals in hoofdstuk 4 reeds is besproken komt dit niet overeen met de hypothese die is geformuleerd in hoofdstuk 1.

In de discussie is vervolgens geconcludeerd dat de beslissing om in BBC Pidgin uit te zenden goed past binnen het veranderende taalbeleid van de BBC, zowel ten opzichte van het Engels als ten opzichte van andere talen. Ook dit komt niet overeen met de hypothese. Dat is te verklaren door het

feit dat het taalbeleid van de BBC anders bleek dan verwacht, waardoor de beslissing om in Pidgin uit te zenden ook beter in het taalbeleid paste dan werd verwacht.

Verder zijn in de discussie enkele mogelijke gevolgen besproken, zoals de standaardisatie van Pidgin in West-Afrika, levelling van de gesproken Pidgins en het verhogen van de status van Pidgins in andere delen van de wereld. Hieruit is geconcludeerd dat er veel mogelijke gevolgen zijn, maar dat op dit moment slechts gespeculeerd kan worden over daadwerkelijke gevolgen. Door vervolgonderzoek over enkele (tientallen) jaren kunnen conclusies worden getrokken over de gevolgen van deze beslissing.

7. Referenties

7.1. Bronnen

Cameroon: Anglophone people don begin carry gun? (2017, 10 November). Geraadpleegd van: <https://www.bbc.com/pidgin/tori-41925368>

Cameroon: Government don put curfew for Buea (2017, 11 November). Geraadpleegd van: <https://www.bbc.com/pidgin/tori-41956091>

Ellen Johnson Sirleaf don get statue for Nigeria. (2017, 10 November) Geraadpleegd van: <https://www.bbc.com/pidgin/tori-41945417>.

Iran: Earthquake don kill over 200. (2017, 13 November). Geraadpleegd van: <https://www.bbc.com/pidgin/world-41962063>

Nigeria: Police don reject last position for world ranking (2017, 11 November). Geraadpleegd van: <https://www.bbc.com/pidgin/tori-41938521>.

Nigeria: Attackers kill eleven, wound four for Plateau state. (2017, 8 November). Geraadpleegd van: <https://www.bbc.com/pidgin/media-41918284>

Remembrance Sunday: UK dey honour victims for war. (2017, 12 November). Geraadpleegd van: <https://www.bbc.com/pidgin/world-41961673>

Spain Prime minister wan start campaign for Catalonia ahead of elections. (2017, 12 November). Geraadpleegd van: <https://www.bbc.com/pidgin/world-41959201>

Why Benin Republic health workers strike never end? (2017, 10 November). Geraadpleegd van: <https://www.bbc.com/pidgin/tori-41939157>

7.2. Literatuurverwijzingen

Baumann, G., Gillespie, M., Sreberny, A. (2011). Transcultural journalism and the politics of translation: Interrogating the BBC World Service. *Journalism*, 12(2), 135-142.

BBC starts Pidgin digital service for West Africa audiences (2017, 21 Augustus). Geraadpleegd van: <http://www.bbc.com/news/world-africa-40975399> (20-9-2017).

BBC World Service announces biggest expansion 'since the 1940s' (2016, 16 november). Geraadpleegd van: <http://www.bbc.com/news/entertainment-arts-37990220> (20-9-2017).

BBC World Service to cut five language services (2011, 26 januari). Geraadpleegd van: <http://www.bbc.com/news/entertainment-arts-12277413> op 3/12/2017.

Bell, A. (2009). Broadcast news as a language standard. *International Journal of the Sociology of Language*, 1983(40), pp. 29-42.

Cassels Johnson, D. (2013). *Language Policy*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.

Eersel, C. H. (1997). "De Surinaamse taalpolitiek: een historisch overzicht." In K. Groeneboer (red.), *Koloniale taalpolitiek in Oost en West: Nederlands-Indië, Suriname, Nederlandse Antillen en Aruba*. Amsterdam: Amsterdam University Press.

- Elmes, S. (2015). Words, Words, Words: An insider's reflections on BBC broadcasting about English. *English Today*, 31(3), 3-8.
- Faraclas, N. (1996). Nigerian Pidgin. Londen: Routledge.
- Huber, M. (1999). Ghanaian Pidgin English in its West-African Context. Amsterdam: John Benjamins.
- Melchers, G., & Shaw, P. (2011). World Englishes (2nd edition). London: Hodder Education.
- Meyerhoff, M. (2011). Introducing Sociolinguistics. (2de ed.) Londen, Engeland: Routledge.
- Michaelis, S. M., Maurer, P., Haspelmath, M., & Huber, M. (2013). The Survey of Pidgin and Creole Languages. Oxford, Groot-Brittannië: Oxford University Press.
- Mills, T. (2016). The BBC. Myth of a public service. Londen: Verso.
- Milroy, J. & L. Milroy. (2012). Authority in Language: Investigating Standard English. London: Routledge.
- Mugglestone, L. (2008). Spoken english and the BBC: In the beginning. *AAA, Arbeiten Aus Anglistik Und Amerikanistik*, 33(2), 197-215.
- Nkemleke, D. A. (2012). The expression of modality in Cameroon Pidgin English. In E. A. Anchimbe (Red.), Language contact in a postcolonial setting: The linguistic and social context of English and Pidgin in Cameroon (pp. 29-61). Boston: Walter de Gruyter.
- Pidgin - West African lingua franca (2016, 16 November). Geraadpleegd van: <http://www.bbc.com/news/world-africa-38000387> (20-9-2017).
- Philpson, R. (1992). Linguistic Imperialism. Oxford: Oxford University Press.
- Pointon, G. (1988). The BBC and English pronunciation. *English Today*, 4(3), 8-12.
- Potter, S. J. (2012). Broadcasting Empire: The BBC and the British World, 1922-1970. Oxford: Oxford University Press.
- Le Queux, W. (1924). 'Announcers as teachers'. In 'Other People's Opinions'. *Radio Times*. January 19.151.
- Reporter (Pidgin) (2017, Juni). Geraadpleegd van: <http://careerssearch.bbc.co.uk/jobs/job/Reporter-Pidgin/22181>.
- Saeed, J. I. (2009). Semantics. Chichester: Wiley-Blackwell.
- Sangster, C. (2008). The Work of the BBC Pronunciation Unit in the 21st Century. *AAA, Arbeiten Aus Anglistik Und Amerikanistik*, 33(2), 251-261.
- Schneider, Edgar W. (2011). English around the World: An Introduction. Cambridge: Cambridge University Press.
- Schwytter, J. R. (2008). Setting a Standard: Early BBC Language Policy and the Advisory Committee on Spoken English. *AAA, Arbeiten Aus Anglistik Und Amerikanistik*, 33(2), 217-250.

- Simons, G. F. & Fennig, C. D.(2017). *Ethnologue: Languages of the World*, Twentieth edition. Dallas: SIL International.
- Singler, J. (1990). *Pidgin and creole tense-mood-aspect systems*. Amsterdam: Benjamins.
- Spolsky, B. (Ed.). (2012). *The Cambridge Handbook of Language Policy* (Cambridge Handbooks in Language and Linguistics). Cambridge: Cambridge University Press.
- Taylor, P. (1981). The BBC foreign-language broadcasts. In *The Projection of Britain: British Overseas Publicity and Propaganda 1919–1939* (pp. 181-215). Cambridge: Cambridge University Press.
- The BBC story: 1920's. (z.j.). Geraadpleegd van:
[www.http://downloads.bbc.co.uk/historyofthebbc/1920s.pdf](http://downloads.bbc.co.uk/historyofthebbc/1920s.pdf)
- The BBC story: 1930's. (z.j.). Geraadpleegd van:
<http://downloads.bbc.co.uk/historyofthebbc/1930s.pdf>
- The BBC story: 1940's. (z.j.). Geraadpleegd van:
<http://downloads.bbc.co.uk/historyofthebbc/1940s.pdf>
- The BBC story: 1950's. (z.j.). Geraadpleegd van:
<http://downloads.bbc.co.uk/historyofthebbc/1950s.pdf>
- The BBC story: 1960's. (z.j.). Geraadpleegd van:
<http://downloads.bbc.co.uk/historyofthebbc/1960s.pdf>
- The BBC story: 1970's. (z.j.). Geraadpleegd van:
<http://downloads.bbc.co.uk/historyofthebbc/1970s.pdf>
- The BBC story: 1980's. (z.j.). Geraadpleegd van:
<http://downloads.bbc.co.uk/historyofthebbc/1980s.pdf>
- The BBC story: 1990's. (z.j.). Geraadpleegd van:
<http://downloads.bbc.co.uk/historyofthebbc/1990s.pdf>
- The BBC story: 2000's. (z.j.). Geraadpleegd van:
<http://downloads.bbc.co.uk/historyofthebbc/2000s.pdf>
- Trudgill, P. (1999). Standard English: What it isn't. In T. Bex & R. Watts (eds.), *Standard English: The Widening Debate*. London: Routledge.
- Velupillai, V (2015). *Pidgins, Creoles and Mixed languages*. Amsterdam: John Benjamins.
- Webb, A. (2006). AUNTIE GOES TO WAR AGAIN. *Media History*, 12 (2), 117-132.
- World Service language timeline. (z.j.). Geraadpleegd van:
http://www.bbc.co.uk/worldservice/history/story/2007/02/070208_html_multilingual_audio.shtml

8. Bijlagen

Bijlage A. Geanalyseerde artikelen.

De artikelen die gebruikt zijn voor de analyse van het Pidgin zijn hieronder bijgevoegd. Per artikel is genoteerd of ze onder het kopje 'Nigeria', 'Africa' of 'World' op de BBC website zijn gevonden. Alle aanwezige tijd-, aspect- en modaliteitmarkeerders zijn gemarkeerd. De tijdmarkeerders zijn oranje (verleden tijd) en paars (toekomstige tijd), de aspectmarkeerders zijn donkerblauw (compleetief) en lichtblauw (incompleetief) en de modaliteitmarkeerders zijn donkergroen (realis) en lichtgroen (irrealis). Zoals bleek in hoofdstuk 4 kwam niet elke markeerder voor in de geanalyseerde tekst. Tussenkoppen en ondertitels die in de oorspronkelijke tekst dikgedrukt waren, zijn hier dikgedrukt gelaten.

Artikel 1: 'Nigeria': Nigeria: Police **don** reject last position for world ranking

Di Nigeria Police Force no gree for latest ranking wey di International Police Association and di Institute for Economics and Peace do, wey put dem for last position for world.

Di ranking **bin** come from di 2016 World Internal Security and Police Index (WISPI) wey di two organizations support.

Di ranking **bin** calculate how police dey do dia work for 127 countries. Things wey dem use calculate na; capacity to dia work, di process dem dey use work, whether dia method dey legal and wetin be di result from dia work.

According to di report, Nigeria no do well at all for di four areas as dem get total mark of 0.255.

Di best country for Africa na Botswana wey dey 47th for world ranking.

Wetin make Nigeria score like that?

Number of police for every 100,000 people

Di report talk say na only 219 police men dey for every 100,000 people for Nigeria. Di report say e dey below di average number for world wey be 300 and for sub-saharan Africa wey be 268. WISPI say "dis dey reduce di way wey di police fit do im duty".

But Nigerian Police for dia statement talk say di real number na one police person for every 600 people.

Level of political terror

Di report talk say political terrorism **bin** full ground since 1993 and e never reduce, as dem score 4 for Political Terror Scale since dat time.

Terrorism

"Terrorism na big wahala for security for inside country. Terror **don** increase for world for di past three years. But di biggest increase for di terrorism matter na Nigeria last year," di report talk.

But for statement on Friday, Nigeria Police troway di report say e no get proof, even talk say dem dey among di best police force for world.

For dia statement, dem say na dem be di best for UN peacekeeping operations, best for Africa and one of di best for world.

Di force say dem **don** collect better training from di federal government for Nigeria and also collect training wey both foreign and local NGOs do take join bodi to take better dia work.

Nigeria Police also say di world class Terrorism Investigation Bureau wey dem just get dey help dem fight di internal battle of corruption.

Artikel 2: 'Nigeria': Ellen Johnson Sirleaf **don** get statue for Nigeria

Dem just show statue of Ellen Johnson Sirleaf, di first female president of Liberia for Nigeria.

Dis one happen for Imo state as she dey do two-day working waka.

Di governor of di state, Rochas Okorocha shine eye for di statue on Friday, November 10.

Im say dem dey make history and if 100 years pass and people **don** forget who dem be, at least dem **go** still dey see di statue.

As Sirleaf show for Imo state, dem **don** give her chieftaincy title plus merit award.

She **go** join other leaders like Jacob Zuma of South Africa and Nana Akufo-Addo of Ghana to get statue for Imo state.

But even as di state governor carry do dis statue, Nigeria people **don** enter Twitter to talk dia own for di matter.

Artikel 3: 'Nigeria': Nigeria: Attackers kill eleven, wound four for Plateau state

Attackers **don shoot and kill eleven people for Plateau state, North Central Nigeria.**

Dis villagers wey dem kill dey waka go house after dem go Rim-Diyen market for Riyom, when bad-bad people attack dem for Tuesday night.

Di killers wound another four people before dem escape.

Di Plateau Police Command talk-talk person, Mr Terna Tyopev tell News Agency of Nigeria, say dem **don** carry di people wey wound go hospital.

"We never arrest anybody yet on top di attack but we dey investigate di mata and we no go rest until we catch all di attackers' Tyopev talk.

Dis attack na di latest wey **don** dey happen for plenty villages for Plateau state wey include Werek, Foron and Rim for Barkin Ladi Local Government, as well as Miango, Jebu, Taegbe and Ncha for Bassa Local Government.

But Riyom, wey dey get di kain wahala before-before, **don** calm small till now.

Villagers for Riyom talk say di attackers dey wear military khaki but authorities talk say na wen dem investigate di mata dem **go** get di real tori.

Tyopev **don** beg di people of Riyom make dem coolu temper, say make dem no fight anybodi, make dem no revenge.

"We **go** increase security for di area" Tyopev talk.

Plateau wey dey enjoy peace before-before **don** turn become magnet for sorrow, tears and blood for years now.

Na just dis October attackers kill over 30 people for Jos.

One of di palava wey dey ground na fight-fight between tribes and religious violence between di Christians wey claim say na dem first come Plateau and Moslems wey dey move about come settle down for Plateau.

Another palava na di turn-by-turn fight-fight between farmers and herdsmen.

Di state, wey **don** suffer plenty fight-fight for more than a decade, **bin** enjoy small peace for two years before di gunmen return in September.

Artikel 4: 'Africa': Cameroon: Government **don** put curfew for Buea

Cameroon **don ban night waka for Buea, capital of di south-west region as dem **don** put curfew for di area.**

Na di governor of di region stamp am for paper on Friday, 10 November 2017.

Wetin dey inside di paper talk say di decision na because of "some acts of terrorism against di Forces of Law and Order by barbaric terrorists wey dey hide among di population."

Di government **bin don** also ban night waka for Bamenda wey dey di north-west part of di country after some people **bin** kill two paramilitary police (gendarmes).

Di government say na people for di English-speaking region of Cameroon wey dey ginger say dem want dia own country kill di gendarmes.

People for Cameroon English-speaking regions for di northwest and southwest **don** dey protest say di French-speaking region of di country wey plenty pass, no dey allow better things to reach dem.

For 1 October 2017, some people for dis regions do protests come do one kain ceremony say dem **don** form dia own country.

Di things wey follow dis curfew for back na say no movement from 7pm to 6am, no hunting of animal with gun, no shooting of gun for celebrations like burial. Also, no sale of gun and bullet and people wey get gun suppose carry dia two legs, **go** report to authorities.

Since di wahala start for di English-speaking regions of Cameroon, tori be say many people **don** run enter Nigeria.

Artikel 5: 'Africa': Why Benin Republic health workers strike never end?

E be like say Benin Republic government and health union dem never still settle di two month strike wey **don** make public hospital and clinic to close shop for di country.

Di strike begin for August when health workers waka comot from one meeting with government after dem hear say Cotonou wan introduce new policy to allow private people to take over public hospital and clinic dem.

On Saturday 4 November tori **bin** come out say dem **bin** reach agreement to end di strike.

Di plan be say government **go** release about 3.7 million euros to improve salary and condition after dem reach agreement.

But now, one person wey dey represent di health union dem Adolphe Oussou dey claim say di government **don** take style ignore dia demand dem.

As im talk dat one, Development Minister Abdoulaye Bio Tchane, wey **bin** do **di** negotiate with di health workers on behalf of di government, say "di government **don** show say e dey ready to meet all di demands from di health unions and to end di strike for dis important sector."

Di new policy suppose be part of plan wey President Patrice Talon government get to sharply make di country economy we dey for **go** slow to grow.

Benin Republic na west Africa country wey economy dey really depend on buying and selling from Nigeria.

Artikel 6: 'Africa': Cameroon: Anglophone people **don** begin carry qun?

After one group of sabi people; International Crisis Group **bin warn for October 2017 say people fit begin carry gun for di English speaking region inside Cameroon if President Paul Biya no do quick solve di palava there, things **don** red.**

Di question people dey find answer to na if dat warning **don** dey become reality after people kill two gendarmes (paramilitary police) for Bamenda, north west region of Cameroon on 6 November.

Before dat one happen, dem **bin don** kill another gendarme for nearby town for Jakiri.

Cameroon information minister Issa Tchiroma tell one news agency say English-speaking protesters wey **don** dey provoke for months against di government, na im carry fighting weapons kill di gendarmes.

Na since last year na im wahala on top discrimination for political and economic matter wey concern lawyers and teachers inside di English Speaking area for Cameroon start sotey activists for there begin vex dey demonstrate and even want dia own country.

On 1 October, wey be di occasion wey mark when di English-speaking region enter Cameroon, one group claim say dem **don** declare dia own country.

Government send plenty security go di area, and tori be say more than ten people die for protests wey happen there.

Some things wey **don** happen since 1 October for southern Cameroon

- Government send security people go di area wey lead to death of 17 people
- Military court jail one critic of Paul Biya for 25 years
- People wey dem no know who dem be burn down two schools
- Dem kill one military police for Jakiri
- Dem kill two military police for Bamenda
- Government declare curfew for Bamenda

As e be so, nobody **don** come out to say na dem kill di military police for Bamenda, even though say di government **don** already say na people for di English-speaking region kill dem.

But some people no believe wetin di government dey talk.

One of dem, na Eric Shu, wey be one development expert wey sabi wetin dey happen for Cameroon. Im tell BBC News Pidgin Daniel Semeniworima say "I no **go** fit talk say any of di people for Bamenda carry gun, but I know say all dis one di government dey talk about di gendarmes na to call di people for southern and north-west region bad name so dat dem **go** fit oppress dem," Shu talk.

Artikel 7: 'World': Iran: Earthquake **don** kill over 200

Strong earthquake **don hit Sulaimaniyah province, di area wey dey between Iran and Iraq, sotay na at least 214 people **don** die, and more than 2,800 dey injured.**

One Iranian aid agency say e **go** reach 70,000 people wey **don** need where to put head, stay, as di earthquake na one of di largest dis year.

Na Behnam Saeedi, wey be spokesman for Iran National Disaster Management Organization, talk for television say more than 850 dey injured.

State media for di two countries report say rescuers still dey search for people wey fit still dey trapped under buildings wey **don** collapse **finish**.

Officials say di shake-shake for ground reach magnitude 7.3, wey mean say e strong well-well, and people for Turkey and Israel feel am.

Di province where things tough pass na Kermanshah; dem **don** announce three days mourning.

Na so di earthquake destroy di main hospital of di town, wey be say dem dey struggle to give treatment to hundreds of people.

For di Iraqi side, na di town of Darbandikhan, wey dey di Kurdistan Region damage pass.

E pass 30 people wey injure for di town, according to Kurdish Health Minister Rekawt Hama Rasheed.

"Di situation there dey very critical," Rasheed tell Reuters.

Kurdish health officials add mouth say na at least four people die for Iraq, and at least 50 na im carry different injury.

Di palava **don** cut electricity for many Iranian and Iraqi cities, and people wey dey fear more shake-shake **don** run outside enter street, even though di weather dey very cold dis time of di year.

"As na night e dey hard for helicopters to fly to di areas wey dey affected, and and some roads **don** cut troway...we dey worry about villages wey far," na wetin Iranian Interior Minister Abdolreza Rahmani Fazli talk for interview.

Sabi people say Iran dey get palava with earthquake from time to time. Na so one earthquake on December 26, destroy di city of Bam, kill about 31,000 people.

Artikel 8: 'World': Remembrance Sunday: UK dey honour victims for war

Everywhere for United Kingdom dey quiet for two minutes, as di country dey honour those wey **don die for war.**

Politicians, members of di Royal Family, former soldiers wey be veterans and even ordinary country people join to observe dis silence across di country, and dem put flowers plenty-plenty for different ceremony.

Prince Charles na im attend dis year ceremony for di Cenotaph inside London and di special clock for UK wey bi Big Ben ring for 11:00 GMT.

Countries all over di world do Remembrance Day, or Armistice Day to remember di over seventeen million soldiers and civilians wey die for World War One.

Di British Prime Minister Theresa May, other senior politicians, religious leaders and big-big ogas and madam dem join di royal family.

For Scotland, e pass 100 wreaths of flower wey dem lay for Edinburgh dia City Chambers. First Minister Nicola Sturgeon attend di service.

Inside Wales, dem hold service for di Welsh National War Memorial, and one field of remembrance for Cardiff Castle get more than 10,000 crosses.

At di Cenotaph for Enniskillen for Northern Ireland, Irish Taoiseach Leo Varadkar lay one green laurel wreath, 30 years after one IRA bombing for there kill 12 people.

Meanwhile, dem dey find bell ringers for 2018 to honour di 1,400 ringers wey die inside World War One.

Sir Stuart Peach, wey be di chief of di defence staff, tell di Andrew Marr show say "today we dey mark and remember over a million British and Commonwealth soldiers wey die for both world wars....e also dey very important to understand say dis na about reconciliation. Dat nations must move on."

Artikel 9: 'World': Spain Prime minister wan start campaign for Catalonia ahead of elections

Spain Prime Minister Mariano Rajoy go show for Catalonia today, Sunday to start campaign for im Popular Party. Di campaign na for di elections wey go happen for Catalonia next month. Rajoy go follow people wey support di conservative party talk.

Im visit na after 750,000 people protest for Barcelona say make dem release di Catalan leaders wey dem arrest.

After di Catalan parliament vote independence for October, Rajoy come sack and arrest dia leaders.

Di prime minister visit today go be di first time wey im dey come di region since Catalonia begin fight for independence wey make Spain declare direct rule last two weeks.

Catalonia bin win di independence campaign with 92% of di vote but na only 43% of di people show for di voting.

Plenty of di people wey no support di independence no gree come out vote because dem no wan believe say di referendum wey happen for di region dey real.

Spain government do dia own back as dem cancel di Catalonia parliament , start direct rule, come still announce regional election wey go happen for December 21.

Since when Spain show Catalonia then, di former leader for di region Carles Puigdemont don run go Belgium.

Bijlage B. Lijst met gloss-afkortingen⁴.

De afkortingen die zijn gebruikt in de voorbeelden in hoofdstuk 4 zijn hieronder uitgelegd. Als verschillende afkortingen dezelfde betekenis hebben zijn beide afkortingen weergegeven. Als dezelfde afkorting in verschillende Pidgins een verschillende betekenis heeft is achter de afkorting weergegeven uit welk Pidgin de afkorting komt: NP voor Nigeriaans Pidgin en GP voor Ghanees Pidgin.

Afkorting	Betekenis
1	first person
2	second person
3	third person
ABI	ability (mood)
ar	General article
av	adverb(ial)
c	clause
C	consonant
C̄	unexploded consonant
C ^h	aspirated consonant
+C	completive aspect
-C	incompletive aspect
CAU	causative
COM	completive aspect
COP	copula
CPL	complementizer
cv	copular verb
cx	copular extension
D	dummy pronoun
DEF	definite article
E	emphatic/focus (markeerder)
EMP	emphasizer
EP	emphatic pronoun
f	phrase-final participle
F	factitive tense/aspect/modality
FOC	focus (markeerder)
FUT	futureGEN
GEN	genitive
H	high tone
I	introduces
IDF	indefinite article
INT	intentionalis
IO	indirect object
ip	ideophone
IRR	irrealis mood
L	low tone
m	modifier
n	noun

⁴ Bronnen: Faraclas, N. (1996). Nigerian Pidgin. Londen: Routledge

Huber, M. (1999). Ghanaian Pidgin English in its West-African Context. Amsterdam: John Benjamins.

N	syllabic nasal
NEG	negator
ng	negative marker
NPU	nonpunctual aspect
o	object
O	object
OBL	oblique
OComp	object of comparison
p	(general preposition)
P (NP)	pronoun
P (GP)	plural free subject pronoun
+P	past
-P	nonpast
PB	plural bound subject pronoun
pl	plural
PL	nominal plural
PO	plural free object pronoun
POB	plural bound object pronoun
PP	plural possessive pronoun
PR	plural reflexive pronoun
ps	possessive (pronoun)
Qù	YNQ rising intonation
R	reduplicated form
+R	realis modality
-R	irrealis modality
rc	relative clause
RC	relative clause
RP	resumptive pronoun
s	subject
S (NP)	sentence, sentential
S (GP)	singular free subject pronoun
SB	singular bound pronoun
SEQ	sequential tense
SJ	subjunctive
sg	singular
SO	singular free object pronoun
SOB	singular bound object pronoun
SP	singular possessive pronoun
SR	singular reflexive pronoun
SU	subject
T	topic(alizer)
TQ	topic-switching question
v	verb
V	vowel
V ⁿ	nasalized vowel
V+	valence-increasing serial verb
YNQ	yes-no question marker